ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Kantorové a soudců JUDr. Miroslava Pavrovského a Mgr. Jana Kadlece projednal ve veřejném zasedání konaném dne 24. května 2023 odvolání jednak obžalovaných 1) [jméno] [příjmení], narozeného [datum], 2) Mgr. [jméno] [příjmení], narozeného [datum], a 3) [jméno] [příjmení], narozené [datum], jednak poškozené [příjmení] [příjmení], narozené [datum], proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. září 2022, č. j. 63 T 3/2021-8960, a rozhodl

takto:

Z podnětu odvolání obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušuje pouze ohledně nich ve výrocích o uložených trestech.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že při nezměněných výrocích o vině zvlášť závažným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku č. 40/2009 ve znění účinném od 1. 10. 2020 a náhradě škody

se odsuzují

obžalovaný [jméno] [příjmení]

podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 500 (pět set) denních sazeb, když denní sazba činí 40 000 Kč (čtyřicet tisíc korun českých), tedy celkem 20 000 000 Kč.

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu povolání v bankovnictví na dobu 10 (deseti) let.

obžalovaný [jméno] [příjmení]

podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 500 (pět set) denních sazeb, když denní sazba činí 10 000 Kč (deset tisíc korun českých), tedy celkem 5 000 000 Kč.

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu advokacie na dobu 10 (deseti) let.

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalované [jméno] [příjmení] a poškozené [příjmení] [příjmení] zamítají.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. září 2022, sp. zn. 63 T 3/2021, byli obžalovaní uznáni vinnými, a to [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] zvlášť závažným zločinem podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve znění účinném od 1. 10. 2020 (výrok ad 1) a obžalovaná [jméno] [příjmení] zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. c) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019 (výrok ad 2).

2. Za výše uvedený trestný čin byl obžalovanému [jméno] [příjmení] uložen trest odnětí svobody v trvání šesti roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku mu byl dále uložen peněžitý trest ve výměře 625 denních sazeb při výši denní sazby 40 000 Kč, tedy celkem 25 milionů Kč a podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu povolání v bankovnictví na dobu deseti let. Obžalovaný [jméno] [příjmení] byl odsouzen ke stejnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let s výkonem ve věznici s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 625 denních sazeb při výši denní sazby 16 000 Kč, celkem 10 milionů Kč. Dále mu byl podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu advokacie na dobu 10 let.

3. Obžalované [jméno] [příjmení] za zločin legalizace výnosů z trestné činnosti a za sbíhající se zločin poškození věřitele dle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, za který byla odsouzena rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 43 T 41/2020, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 5 To 111/2021 dne 16. 6. 2021, podle § 222 odst. 4 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v délce čtyř roků s výkonem ve věznici s ostrahou. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku jí byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu povolání účetní na dobu šesti let. Současně byl zrušen výrok o trestu uložený obžalované [jméno] [příjmení] rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 43 T 41/2020, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn. 5 To 111/2021 ze dne 16. 6. 2021, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

4. Ve výroku o náhradě škody byli obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] podle § 228 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. řádu zavázáni povinností společně a nerozdílně zaplatit poškozeným [příjmení] [příjmení] podle § 2894 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen o. z.) částku 1 144 189,16 €, včetně úroku z prodlení ve výši 8,5 % ročně od 3. 9. 2021

do zaplacení a Raiffeisenbank a.s., dle § 2894 odst. 1 o. z. částku 2 034 114 €, včetně úroku z prodlení ve výši 8,5 % ročně od 3. 9. 2021 do zaplacení. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byli poškození [příjmení] [příjmení] a Raiffeisenbank se zbytkem svých nároků na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

5. Podle zjištění soudu prvního stupně se obžalovaní uvedené trestné činnosti dopustili tím, že

I. obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] v úmyslu obohatit se, po předchozí vzájemné dohodě, vylákali od poškozené [příjmení] [příjmení], narozené 19. 8. 1929, občanky Italské republiky, (dále„ poškozená [příjmení]“), částku ve výši 3 178 303,16 €,

když nejprve obžalovaný [jméno] [příjmení] jako ředitel privátního bankovnictví Raiffeisenbank a.s., (dále jen„ Raiffeisenbank“), s poškozenou [příjmení] v průběhu září 2014 korespondenčně sjednal založení jejích bankovních účtů u Raiffeisenbank a připravil pokyny k převodu veškerých jejích aktiv z HSBC [příjmení] [příjmení] [jméno] na tyto účty, který se následně postupně realizoval bezhotovostními převody finančních prostředků a likvidací cenných papírů,

zatímco obžalovaný [jméno] [příjmení] jako advokát, pod legendou nákupu společnosti pro svého klienta, pro účely následného odčerpání finančních prostředků poškozené [příjmení], prostřednictvím společnosti Pa & [příjmení] [jméno], zastoupené [jméno] [příjmení], narozeným 14. 6. 1978, zajistil převod 99 % podílu v offshorové společnosti HAUZ INTERNATIONAL LIMITED, (dále„ HAUZ“) nejprve dne 13. 1. 2015 na obžalovaného [jméno] [příjmení] a následně dne 12. 2. 2015 na sebe, čímž se stal jejím jediným skutečným vlastníkem,

a obžalovaný [jméno] [příjmení] dvakrát osobně navštívil poškozenou [příjmení] v jejím bydlišti v [příjmení] [příjmení] del Tronto, a to nejprve dne 29. 1. 2015, kdy se seznámil s jejími osobními poměry, a následně dne 18. 2. 2015, kdy však cíleně na schůzku přišel dříve, aby s poškozenou jednal o samotě, přičemž využil jejího vysokého věku, zdravotního stavu a skutečnosti, že poškozená pro jazykovou bariéru nemůže porozumět obsahu podepisovaných listin, a nechal jí podepsat mimo jiné i nevyplněné formuláře zahraničních platebních příkazů,

a následně dne 16. 3. 2015 obžalovaný [jméno] [příjmení] jako skutečný vlastník společnosti HAUZ, současně zplnomocněný k zastupování společnosti v plném rozsahu, založil bankovní účet společnosti HAUZ u ABC Banking Corporation LTD, sídlem v [příjmení] [jméno], Republika Mauricius („ ABC“), jehož byl jediným disponentem,

a poté, co byla většina finančních prostředků poškozené [příjmení] převedena ze švýcarské HSBC [příjmení] [příjmení] [jméno] na její účty v Raiffeisenbank, obžalovaný [jméno] [příjmení] do poškozenou dříve podepsaných zahraničních platebních příkazů dílem sám doplnil a dílem nechal doplnit údaje k provedení plateb z účtů poškozené [příjmení]
u Raiffeisenbank na uvedený účet společnosti HAUZ u banky ABC, ovládaný obžalovaným [jméno] [příjmení], tyto zadal příslušným pracovníkům v Raiffeisenbank ke zpracování, a na jejich základě byla z účtu poškozené [příjmení] v Raiffeisenbank č. [bankovní účet] bez jejího vědomí a souhlasu dne 17. 4. 2015 na účet společnosti HAUZ odeslána nejprve platba ve výši 2 885 000 €, a po připsání zbylých finančních prostředků poškozené [příjmení] z HSBC [příjmení] [příjmení] [jméno] na její účty v Raiffeisenbank pak byla odčerpána zbývající částka dalšími dvěma platbami ze dne 24. 6. 2015, a to z účtu č. [bankovní účet] částka 257 103,16 € a z účtu č. [bankovní účet] částka 36 200 €,

tedy oba obžalovaní, zneužívaje svých odborných znalostí a povolání, společně popsaným jednáním způsobili poškozené [příjmení] škodu v celkové výši 3 178 303,16 €, dle kurzu ČNB k 24. 6. 2015 při 27, 205 Kč odpovídající částce 86 465 737 Kč,

II. obžalovaní [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], spolu s odděleně stíhaným [jméno] [příjmení], jehož vina nebyla zákonným způsobem prokázána, s vědomím, že se jedná o finanční prostředky získané trestným činem, a v úmyslu zastřít jejich původ, poté, co se veškeré finanční prostředky pocházející z účtu poškozené [příjmení] u Raiffeisenbank ke dni 26. 6. 2015 soustředily na účtu společnosti HAUZ v bance ABC na Mauriciu,

zprostředkoval obžalovaný [jméno] [příjmení] na žádost obžalovaného [jméno] [příjmení] k zastření původu takto získaných finančních prostředků uzavření čtyř smluv na nákup nemovitostí v Dubaji mezi společností HAUZ a společností I Trading DMCC, sídlem Dubaj, SA (dále jen„ Inauri"), zastoupenou [jméno] [příjmení], narozeným 31. 3. 1974,

načež obžalovaný [jméno] [příjmení] jako jediný disponent účtu společnosti HAUZ z tohoto poté dne 27. 8. 2015 odeslal jednak platbu ve výši 374 800 € na účet [jméno] [příjmení] a jednak čtyřmi platbami jako úhradu kupní ceny za nemovitosti celkem 2 723 650 € na účet společnosti I vedený u Emirates NBD, sídlem Dubaj,

avšak následně obžalovaný [jméno] [příjmení] pověřil obžalovaného [jméno] [příjmení] vyjednáním podmínek odstoupení od všech čtyř kupních smluv a převzetím vrácené kupní ceny v hotovosti,

a obžalovaný [jméno] [příjmení] tak dne 7. 10. 2015 převzal v Dubaji od společnosti I, zastoupené [jméno] [příjmení], v hotovosti 10 975 946,31 AED jako ekvivalent 2 655 550,12 €, které dne 8. 10. 2015 vložil na svůj bankovní účet vedený u Noor Bank Dubai, SA, a následně provedl jejich bezhotovostní konverzi na euro a poté tyto v celkové výši nejméně 2 505 825 € dle pokynů obžalovaného [jméno] [příjmení] postupně bezhotovostně převedl ze svého účtu vedeného u [příjmení] [příjmení] [jméno], na bankovní účty různých obchodních společností vedené u bank v České republice a ve Slovenské republice, a to dílem přímo a dílem přes svůj účet vedený u Slovenské sporiteľny, a.s., a dílem předal obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] v hotovosti, kdy tyto prostředky byly připsány na účty příjemců těchto plateb následovně:

na účet Logistic Service Group SK s.r.o. dne 16. 11. 2015 částku ve výši 229 980 €, na účet Automotive Service Parts SK s.r.o. dvěma platbami ze dne 16. 11. 2015 a ze dne 7. 12. 2015 částku ve výši 669 947,38 €, dne 16. 11. 2015 na účet DATATECHNIK s.r.o. platbu ve výši 199 980 € a na účet obžalovaného [jméno] [příjmení] vedený u Slovenské sporiteľny, a.s. v období od 19. 10. 2015 do 17. 12. 2015 celkem 20 platbami částku ve výši 1 155 825 €

a následně tyto prostředky ze svého účtu u Slovenské sporiteľny, a.s., odeslal na účet Automotive Service Parts SK s.r.o. 5 platbami provedenými v období od 26. 10. 2015 do 4. 11. 2015 celkem 603 000 €, na účet Logistic Service Group SK s.r.o. dvěma platbami ze dne 29. 10. 2015 a ze dne 2. 1. 2015 celkem ve výši 200 000 €, na účet REALITY COMPANY, spol. s.r.o. platbou ze dne 30. 10. 2015 ve výši 150 000 €, na účet Lampada task group s.r.o. platbami ze dne 4. 11. 2015 a ze dne 7. 11. 2015 celkem částku ve výši 150 000 € a částku nejméně 250 000 € předal blíže nezjištěného dne obžalovanému [jméno] [příjmení] v hotovosti,

a obžalované [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], jako disponentky předmětných účtů jmenovaných obchodních společností, pak tyto z trestné činnosti pocházející finanční prostředky, přijaté z bankovních účtů obžalovaného [jméno] [příjmení] v celkové výši nejméně 1 900 927,38 € (dle kurzu ČNB k 21. 12. 2015 při 27, 025 Kč odpovídající částce 51 372 562 Kč), v úmyslu zastřít jejich původ, níže uvedeným způsobem dále bezhotovostně převáděly či nechaly převádět na další subjekty, aniž by těmto platbám odpovídalo jakékoli reálné protiplnění vyplývající z ekonomické činnosti těchto obchodních společností, čímž tyto prostředky postupně cíleně soustředily na účtu REALITY COMPANY, spol. s r. o., vedeném u Československé obchodní banky, a.s., aby z tohoto byly vybrány v hotovosti,

a k zastření těchto transakcí bylo ryze formálně a v rozporu se skutečností sepsáno celkem šest smluv o půjčce na celkovou částku 1 303 000 € mezi obžalovaným [jméno] [příjmení] a Automotive Service Parts s.r.o., resp. Automotive Service Parts SK s.r.o., obě zastoupeny obžalovanou [jméno] [příjmení] jako jednatelkou, a to konkrétně smlouvy o půjčce pro Automotive Service Parts SK s.r.o. ze dne 26. 10. 2015 na 300 000 €, z téhož dne 26. 10. 2015 na 43 000 €, ze dne 2. 11. 2015 na 170 000 €, ze dne 13. 11. 2015 na 300 000 € a ze dne 4. 12. 2015 na 400 000 €, a dále smlouva o půjčce pro Automotive Service Parts s.r.o. ze dne 2. 11. 2015 na 90 000 €, přičemž:

obžalovaná [jméno] [příjmení] jako jednatelka Automotive Service Parts SK s.r.o., a disponentka účtu této společnosti vedeného u Fio banky, a.s., odeslala z tohoto tři platby na účet Automotive Service Parts s.r.o. provedené v období od 4. 11. 2015 do 8. 12. 2015 ve výši 384 355,29 €, 8 plateb na účet Logistic Service Group SK s.r.o.

provedené v období od 2. 11. 2015 do1 8. 12. 2015 ve výši 452 413,90 € a platbu na účet PM Project Development s.r.o. ze dne 18. 12. 2015 ve výši 41 000 €,

obžalovaná [jméno] [příjmení] dále jako jednatelka Automotive Service Parts s.r.o., a disponentka účtu této společnosti vedeného u Fio banky, a.s., odeslala z tohoto účtu platbu ve výši 214 050 € dne 8. 12. 2015 na účet spol. ASP vedený u [jméno] [příjmení] [příjmení], jehož byla rovněž disponentkou, a z něhož odeslala na účet Logistic Service Group SE, vedený u MONETA Money Bank, a.s., čtyři platby ve výši 72 000 €, 90 000 €, 50 000 € a 65 000 € dne 6. 11. 2015, platbu ve výši 174 500 € dne 9. 11. 2015, a platbu ve výši 214 050 € dne 10. 12. 2018,

obžalovaná [jméno] [příjmení] a obžalovaná [jméno] [příjmení], obě jako disponentky účtu ASP SK vedeného u Slovenské sporiteľny, a.s., odeslaly z účtů této společnosti platby dne 2. 11. 2015 na účet Logistic Service Group SK s.r.o. ve výši 100 000 €, na účet Car Parts Logistic, s.r.o. ze dne 3. 11. 2015 ve výši 8 326,39 € a na účet Automotive Service Parts s.r.o. tři platby ze dne 3. 11. 2015 a ze dne 4. 11. 2015 celkem ve výši 191 867,91 €, jakož i obě jako disponentky účtu ASP vedeného u Slovenské sporiteľny, a.s., odeslaly z účtu této společnosti platbu ve výši 90 000 € dne 4. 11. 2015 na účet Automotive Service Parts s.r.o. u MONETA Money Bank, a.s.,

obžalovaná [jméno] [příjmení] jako disponentka účtu Logistic Service Group SK s.r.o., vedeného u Slovenské sporiteľny, a.s., odeslala z účtu této společnosti čtyři platby celkem ve výši 265 517 € na účet Logistic Service Group SE ze dne 3. 11. 2015 a 4. 11. 2015, na účet Car Parts Logistic, s.r.o. platbu ze dne 3. 11. 2015 ve výši 31 699,41 €,

a dále jako disponentka účtu Car Parts Logistic s.r.o., nyní LAKO MEDIA GROUP s.r.o., vedeného u Fio banky, a.s., odeslala z účtu této společnosti platbu ve výši 40 000 € dne 4. 11. 2015 na účet Logistic Service Group SE vedený u MONETA Money Bank, a.s.,

a dále jako disponentka účtu Logistic Service Group SE, vedeného u MONETA Money Bank, a.s., na který byly finanční prostředky původně zaslané obžalovaným [příjmení] postupně z dalších do účelového řetězce plateb zapojených účtů soustředěny, odeslala z účtu této společnosti na účet REALITY COMPANY, spol. s r. o., vedený u Československé obchodní banky, a.s. 13 platbami období od 5. 11. 2015 do 21. 12. 2015 částku celkem ve výši 1 503 877 €,

obžalovaná [jméno] [příjmení] jako jednatelka Lampada task group s.r.o., a současně jediná disponentka účtu této společnosti vedeného u Sberbank CZ, a.s., vědoma si, že tato společnost nevykonává žádnou činnost, která by opodstatňovala přijímání či odesílání níže uvedených finančních prostředků, poskytla obžalované [jméno] [příjmení] veškeré údaje nutné k provedení platby a umožnila jí, aby poté, co byly na tento účet připsány finanční prostředky z účtu obžalovaného [jméno] [příjmení] v celkové výši 150 000 € (dle kurzu ČNB k 30. 11. 2015 při 27,03 Kč odpovídající částce 4 054 500 Kč), odeslala z účtu společnosti La dne 30. 11. 2015 na účet REALITY COMPANY, spol. s r. o., vedený u Československé obchodní banky, a.s., platbu 149 972,87 €,

přičemž odděleně stíhaný [jméno] [příjmení], jehož vina nebyla dosud zákonným způsobem prokázána a jehož řízení je vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 63 T 9/2022, jako jediný disponent účtu č. [bankovní účet] společnosti REALITY COMPANY, spol. s r. o., vedeného u Československé obchodní banky, a.s., ve dnech 5. 11. 2015 až 29. 12. 2015 z tohoto účtu veškeré výše uvedené prostředky, pocházející z trestné činnosti na poškozené [příjmení], postupně vybral v hotovosti až do celkové výše nejméně 1 803 849,87 €, a dále s nimi naložil blíže nezjištěným způsobem. (kráceno).

6. [příjmení] rozsudkem bylo rozhodnuto o vině a trestu též ohledně dalších tří spoluobžalovaných, konkrétně [jméno] [příjmení], narozeného [datum], [jméno] [příjmení], narozené [datum] a [jméno] [příjmení], narozené [datum]. V neposlední řadě byl obžalobou stíhán ještě spoluobžalovaný [jméno] [příjmení], [datum narození], ohledně něhož trestní řízení bylo v hlavním

líčení dne 15. 8. 2022 podle § 23 odst. 1 tr.ř. vyloučeno k samostatnému projednání a rozhodnutí pod sp.zn. 63 T 9/2022.

7. Proti odsuzujícímu rozsudku v zákonem stanovené lhůtě a řádným způsobem podali odvolání jednak obžalovaní, a to [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], jednak poškozená [příjmení] [příjmení].

8. První odvolatel, obžalovaný [příjmení], ve svém odvolání namítá, že nalézacím soudem nebyly provedeny všechny dostupné důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu, jelikož nebyli vyslechnuti někteří navržení svědci a nebyly provedeny některé listiny. Nalézací soud navíc v souvislosti s adhezním řízením, navzdory výslovnému pokynu Vrchního soudu v Praze uděleného v rámci usnesení sp. zn. 6 To 68/2021, neprovedl výslech osob účastnících se sjednávání a uzavření Dohody o narovnání. Soud I. stupně dospěl k nesprávným skutkovým i právním závěrům, neboť pominul některé skutečnosti. Nedostatečně se vypořádal s obhajobou obžalovaného ohledně klíčové role [příjmení] [jméno], který poškozenou dlouhodobě okrádal, od roku 2013 postupně odčerpával prostředky z jejího švýcarského účtu a následně poté, kdy byly švýcarským bankovním sektorem přijaty přísnější regulace, které mu v této činnosti neumožnovaly pokračovat, se peněz poškozené chtěl zmocnit jiným způsobem.

9. Obžalovaný výpověď svědka [příjmení], na rozdíl od soudu I. stupně, považuje za nevěrohodnou, a to mj. s ohledem na její rozpory s výpovědí svědkyně [příjmení] [příjmení]. V odůvodnění rozsudku chybí zásadní pasáže z výslechu svědkyně [příjmení] [příjmení] ohledně telefonických hovorů s paní [příjmení] z března, června a října roku 2014, v nichž se sama poškozená zajímala o to, kam může peníze převést a v posledním telefonátu potvrdila písemný pokyn k jejich převodu do české Raiffeisenbank. Svědkyně [příjmení] [příjmení] shodně s obžalovaným [příjmení] vypověděla, že to byl právě svědek [příjmení], kdo jí sdělil, že poškozená chce peníze převést do České republiky, konkrétně do Raiffeisenbank a svědkyně mu poté dala kontakt na obžalovaného [příjmení]. Dle svědka [příjmení] to ovšem měla být svědkyně [příjmení] [příjmení], kdo doporučil [příjmení] [jméno] českou banku i osobu obžalovaného [příjmení].

10. Obžalovaný nikdy netvrdil, že poškozená chtěla uzavřít smlouvu s úmyslem investovat do nemovitostí na dobu deseti let. Investiční smlouvu neměl k dispozici. V opačném případě by ji jistě předložil svému zaměstnavateli, neboť obsahovala pokyny klientky, které by v době interního šetření snížily podezření banky vůči jeho osobě. Další pochybení soudu spatřuje v neprovedení výslechu Massmiliana Bordogna, který uvedl v soudu předložené písemné komunikaci, že obžalovaný [příjmení] byl zapojen do mezinárodní investiční kauzy. Výslechem by mělo být zjištěno, jakým způsobem se k této informaci dostal a také k možnému přímému spojení obžalovaného [příjmení] a svědka [příjmení]. Dle obžalovaného neexistuje objektivní důkaz o tom, že o nabídce narovnání ve výši 1 000 000 € s italskou stranou věděl, nebo se na jednání o něm podílel. [příjmení] [příjmení] [jméno] jeho zapojení v telefonátu s [jméno] & [příjmení] odmítl. Je toho názoru, že svědek [příjmení], na podkladě rozhodnutí poškozené [příjmení], inicioval přesun prostředků z HSBC do Raiffeisenbank ve spolupráci s [příjmení] [jméno] a obžalovaným [příjmení], a to před tím, než byl obžalovaný [příjmení] účasten. Nemohl to tedy být on, kdo poškozenou podvedl. Je pouhou obětí, nikoliv pachatelem. Ohrazuje se proti nepodložené domněnce soudu I. stupně, že mohla paní [příjmení] obdržet výpis z účtu ze dne 25. 6. 2015 běžnou poštou přímo z banky. [jméno] [příjmení] tuto možnost nepotvrdila, navíc dle dokumentace o řízení bankovních účtů bylo mezi poškozenou a bankou dohodnuto, že jí výpisy zasílány nebudou. V odůvodnění soud opomněl zmínit, že sám obžalovaný [příjmení] opakovaně zaměstnavateli navrhoval, aby se představitelé banky vydali za poškozenou [příjmení], která měla potvrdit, že k převodu finančních prostředků udělila dobrovolně souhlas. Soud nevyslechl ředitele [jméno] [jméno]

ohledně možného interního šetření a návštěvy pracovníků Compliance oddělení poškozené [příjmení]. Bez jeho výpovědi nelze činit závěry o motivech obžalovaného k navrhovanému prošetření celé situace.

11. Obžalovaný se domnívá, že když odmítl převést prostředky z Raiffeisenbank na pochybné subjekty jako je např. Solventa SA, či CSM Consulting & Service Marketing, byli pachatelé nuceni vymyslet příběh o investicích do nemovitostí, který pak poškozená [příjmení] [příjmení] potvrdila. S offshore společností HAUZ nemá nic společného. Neexistuje žádný doklad o tom, že by tato společnost byla v lednu 2015 převedena ze svědka [příjmení] na obžalovaného [příjmení]. Podpisy na převodní dokumentaci mezi ním a obžalovaným [příjmení] považuje za zfalšované. Není zřejmé, jak mohla [jméno] [příjmení] dne 12. 2. 2015 vystavit potvrzení o tom, že drží společnost HAUZ pro obžalovaného [příjmení], když jeho [příjmení] dokumenty obdržela nejdříve dne 15. 2. 2015. Potvrzení vystavila pouze s úmyslem později očistit sebe, svědka [příjmení] a obžalovaného [příjmení].

12. Ohledně zdravotního stavu poškozené [příjmení], která měla být duševně nezpůsobilá již od roku 2007, obžalovaný připomíná výpověď svědkyně [příjmení] [příjmení], která s ní měla komunikovat v průběhu celého roku 2014 o jejím portfoliu v bance HSBC, kdy v té době ještě byla schopna sama rozhodovat o svém majetku a jeho převodu do Raiffeisenbank. Dle svědkyně [příjmení] došlo k výraznému zhoršení zdravotního stavu poškozené až v únoru roku 2015. Soud I. stupně se dále nezaobíral skutečností, že svědek [příjmení], dle své výpovědi, s poškozenou v roce
2015 nekomunikoval, neboť mu byl k ní Dantem Remiou, který poškozenou manipuloval, zamezen přístup. Výpověď svědka [příjmení] ohledně způsobilosti poškozené rozhodovat o svém majetku je v rozporu s výpovědí svědkyně [příjmení] [příjmení]. Poukazuje na skutečnost, že soudem nebyla ke zdravotnímu stavu poškozené a otázce možných investic z jejího majetku vyslechnuta [jméno] [příjmení], reprezentantka investiční společnosti F Vision, která ji společně s Pierrem Tomasinem měla navštívit v létě roku 2015.

13. Z uvedeného lze dovodit závěr, že pachatelé Remia, svědek [příjmení] a obžalovaný [příjmení] se zmocnili prostředků poškozené za pomoci svědků [příjmení], [příjmení], [příjmení] a obžalovaného [příjmení]. V rámci přípravného řízení bylo prokázáno, že všichni výše jmenovaní aktéři z operace obdrželi svůj díl. Naopak obžalovaný [příjmení] neobdržel ničeho, přesto mu byly zastaveny veškeré nemovitosti v hodnotě převyšující celou výši způsobené škody.

14. Dle odvolatele nejsou argumenty obhajoby vypořádány v rozsahu přiměřeném či nezbytném, jsou ignorovány nebo odmítány jako nedůvodné či účelové. Je toho názoru, že soudem bylo porušeno právo na spravedlivý proces, k tomu odkazuje na nálezy ÚS I. ÚS 1589/07 ze dne 9. 4. 2008, II. ÚS 2168/07 ze dne 30. 4. 2008, I. ÚS 74/06 ze dne 3. 10. 2006, III. ÚS 183/03 ze dne 14. 9. 2005. Upozorňuje, že dle ustálené judikatury Ústavního soudu nesmí být informace získána z hodnoceného důkazu zdeformována (viz. např. III. ÚS 398/97 nebo III. ÚS 1104/08). Namítá, že soud I. stupně hodnotil svědecké výpovědi účelově, jednostranně v jeho neprospěch. Nalézacím soudem měla být též porušena zásada nestrannosti.

15. Výrok o náhradě škody obžalovaný [příjmení] shledává rovněž nesprávným a nezákonným. Předně namítá, že Raiffeisenbank podle zákonné definice uvedené v § 43 tr. ř. a dle soudem citované judikatury nemá v daném případě postavení poškozené, ostatně soud I. stupně v rámci svého odůvodnění ani neuvádí, proč by tomu tak mělo být. V řízení nebylo nijak doloženo, že skutečně došlo k tvrzené úhradě částky 2 034 114 € Raiffeisenbank a.s. poškozené [příjmení]. Za předpokladu, že k plnění došlo, nemůže být banka v postavení poškozené, neboť neplnila za obžalovaného z titulu regresního nároku, ale z nároku sjednaného dohodou ze dne 22. 10. 2018. Jedná se tedy
o plnění jiného nároku na jiném skutkovém základě. Nadto z Dohody o narovnání přímo vyplývá, že nároku na náhradu škody se měla domáhat výhradně poškozená [příjmení]. Odůvodnění

napadaného rozsudku ohledně náhrady škody považuje částečně za nepřezkoumatelné, neboť soudem není dostatečně vysvětlena odpovědnost za způsobenou škodu. Soud se měl zabývat možností aplikace zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Nad rámec uvedeného dodává, že strany uzavření Dohody o narovnání až do 26. 10. 2021 tajily.

16. Další výhrady obžalovaného směřují proti výši uloženého peněžitého trestu, který považuje s ohledem na své majetkové poměry za nepřiměřený. Rozsudek vychází z výdělkových poměrů obžalovaného v době spáchání skutku, nereflektuje však skutečnost, že v době trestního řízení došlo k podstatnému propadu jeho příjmů. Dodává, že v návaznosti na publikaci nepravomocného rozhodnutí dostal od společnosti K [příjmení] výpověď.

17. Vzhledem k uvedenému obžalovaný navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí věci, případně, aby odvolací soud po doplnění důkazů a zopakování části důkazů, které rozsudek přehlíží, napadený rozsudek zrušil a rozhodl ve věci sám tak, že se obžalovaný [jméno] [příjmení] dle § 226 písm. c) tr. ř. obžaloby zprošťuje. Ohledně nákladového výroku pak navrhuje, aby odvolací soud nejprve dle § 206 odst. 3 tr. ř. per analogiam vyslovil, že Raiffeisenbank a.s. jako poškozenou do řízení nepřipouští,
a aby poškozenou [příjmení] odkázal s její nárokem vůči obžalovanému [příjmení] na řízení ve věcech občanskoprávních.

18. Druhý odvolatel, obžalovaný [příjmení], ve svém odvolání a jeho doplňku namítá, že soud I. stupně nedostatečně provedl a vyhodnotil důkazy, a to jak svědecké výpovědi, tak i důkazy listinné. Soud se nesprávně vypořádal s provedenými důkazy, které nevyhodnotil v souladu s § 2 odst. 5 a 6 tr. ř. a dospěl tak k nesprávným závěrům o věrohodnosti výpovědi spolupracujícího obžalovaného [příjmení]. Namítá, že soudem nebyly provedeny důkazy navržené obžalovaným, které mohly přispět k objasnění věci, přičemž toto rozhodnutí nebylo náležitě odůvodněno, a rozsudek tedy stojí na vadných skutkových zjištěních. Je toho názoru, že nedostatečným zajišťováním důkazů orgánů činných v trestním řízením byl nucen prokazovat svou nevinu, přičemž na něj takto bylo v rámci dokazování přenášeno důkazní břemeno. Uložený trest shledává zcela nepřiměřený. Vzhledem k tomu, že nebylo k náhradě škody provedeno řádné dokazování a není znám rozsah způsobené škody, považuje rozhodnutí o uplatněném nároku za předčasné.

19. Obžalovaný předně nalézacímu soudu vytýká, že se dostatečně nezabýval zdravotním stavem poškozené [příjmení], neboť není zřejmé, zda v době, kdy měl být spáchán trestný čin, byla schopna vnímat dopady svého jednání, a tedy mohla být uvedena v omyl. Právní kvalifikace předmětného jednání jako trestného činu podvodu by pak byla vyloučena, neboť by pro obžalovaného nebyla příznivá. V daném případě navíc nebyly naplněny znaky objektivní stránky tohoto trestného činu, neboť obžalovaný s poškozenou [příjmení], na rozdíl od spoluobžalovaného, nikdy nejednal. V rámci řízení nebyla prokázána existence společného úmyslu obžalovaného a spoluobžalovaného, nelze je tedy považovat za spolupachatele. Domnívá se, že mělo být jednání spoluobžalovaného posouzeno jako trestný čin zpronevěry podle § 206 tr. zákoníku, spolupachatelství by pak u obžalovaného bylo vyloučeno.

20. Obžalovaný [příjmení] je toho názoru, že soud I. stupně porušil zásadu in dubio pro reo, když nezajistil podrobné informace týkající se účtu společnosti HAUZ u ABC Banking Corporation, a to především IP adresy, ze kterých byly transakce do internetového bankovnictví zadávány a nebyla zjištěna osoba, která skutečně tento účet ovládala. Připomíná, že bez jeho vědomí, jakožto jediného vlastníka, třetí osoba zařídila převod společnosti HAUZ na jemu neznámou osobu. Domnívá se, že tato osoba mohla též manipulovat s účtem společnosti. Je přesvědčen, že ze strany soudu nedošlo k řádnému zmapování toků peněz, řádně se soud nezabýval tím, u koho prostředky poškozené [příjmení] skončily. Nebylo prokázáno, že obžalovaní [příjmení]

a [příjmení] měli z věci prospěch. Ani u ostatních obžalovaných nebylo prokázáno, že by měli z majetku [příjmení] nějaký podíl.

21. Obžalovaný dále namítá, že v rámci odůvodnění rozsudku se nalézací soud nevěnoval posouzení věrohodnosti spolupracujícího obviněného [příjmení], jehož výpověď považuje za klíčovou, neboť se dle něj jedná o jediný přímo usvědčující důkaz jeho osoby. Soud též nehodnotil roli svědka [příjmení]. Dále se nevypořádal s obhajobou obžalovaného ohledně původu dokumentů nalezených u svědka [příjmení], které mohl svědek obdržet od obžalovaného [příjmení], především pak ten nazvaný„ rozpočítání částek mezi P M a Z“, který se zřejmě týká rozdělení finančních prostředků mezi [jméno], [jméno] a [jméno]. Tento je ponechán bez dalšího rozboru, ač má zásadní význam. Nalézacímu soudu vytýká, že se nezabýval procesní použitelností listin získaných od tohoto svědka zajištěním v jiné trestní věci.

22. Domnívá se, že poškozeným je vzhledem k okolnostem případu pouze majitel účtu a nikoli bankovní ústav, tak jak soud sám konstatoval v odůvodnění napadeného rozsudku. Raiffeisenbank neměla být přiznána náhrada škody, neboť tu lze přiznat pouze v případě, že je v příčinné souvislosti s trestným činem. Dohoda o narovnání je novací závazku a zde příčinnou souvislost dovodit nelze. Sjednaná částka nebyla uhrazena poškozené [příjmení] z titulu náhrady škody způsobené zaměstnancem banky, ale právě na základě Dohody o narovnání. V daném případě lze dovodit spoluzavinění Raiffeisenbank, neboť z její strany došlo k sérii pochybení. Dle výpovědi svědka [příjmení] banka postupovala v rozporu s obvyklými metodami a porušovala pravidla Compliance. Takto umožnila vyvedení prostředků poškozené [příjmení] do zahraničí. Způsobená škoda by měla být vymáhána v rámci civilního řízení, neboť ji způsobil spoluobžalovaný [příjmení], když byl v zaměstnaneckém poměru u Raiffeisenbank. Sám obžalovaný se na jednání spočívajícího v převedení finančních prostředků z účtu poškozené [příjmení] na účet společnosti HAUZ nijak nepodílel. Jeho jednání by v případě, že bude prokázáno, že participoval na dalších převodech peněž či výběru hotovosti, mělo být kvalifikováno jako legalizace výnosů z trestné činnosti. Domnívá se, že vzhledem k objektu tohoto trestného činu mu nelze stanovit povinnost k náhradě škody. Výrok ohledně náhrady škody považuje za nepřezkoumatelný, neboť není dostatečně odůvodněn. Soud neprovedl v tomto směru téměř žádné důkazy, nebylo vůbec prokázáno, zda k převodu platby na základě Dohody o narovnání došlo.

23. Obžalovaný též uložený trest odnětí svobody ve výměře šesti let považuje za nepřiměřený, neboť na rozdíl od spoluobžalovaného [příjmení], kterému byl uložen trest ve stejné výměře, byla jeho míra podílu na trestné činnosti výrazně nižší. Dále nebyla zohledněna doba, která uplynula od trestné činnosti, skutečnost, že obžalovaný vedl v mezidobí řádný život, dopad nepodmíněného trestu na jeho nezletilé děti, ani zájmy poškozených. Uložení nepodmíněného trestu vedle trestu zákazu činnosti považuje s ohledem na zásadu subsidiarity přísnější sankce a zásadu přiměřenosti ukládaného trestu za neúčelné. Zdůrazňuje, že s poškozenou [příjmení] nikdy nejednal a právní služby jí neposkytoval a profesi advokáta tak v tomto směru nemohl zneužít. Soud I. stupně při stanovení denní sazby peněžitého trestu nedodržel zákonné podmínky, neboť čistý roční příjem obžalovaného [příjmení] nedosahuje 5 840 000 Kč a nemůže tedy hradit denní sazbu ve výši 16 000 Kč. Uložený peněžitý trest shledává vzhledem k současnému stanovení povinnosti k náhradě škody nedobytným, neboť je zřejmé, že nemá finanční prostředky na jeho zaplacení, a to ani za předpokladu, že by prodal veškerý majetek.

24. S ohledem na uvedené obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a v souladu s § 258 odst. 1 písm. a) až f) tr. ř. ve všech jeho výrocích vztahujících se k obžalovanému zrušil, a aby podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil nalézacímu soudu k novému projednání.

25. V průběhu odvolacího řízení obžalovaný [příjmení] soudu předložil nový důkaz, konkrétně kopii
e-mailové komunikace z dubna 2023 jeho právního zástupce na Mauriciu se zástupcem banky ABC Corporation panem [příjmení] (s českým překladem), která navazuje na dřívější žádosti obžalovaného o poskytnutí informací. Je přesvědčen, že listina prokazuje, že nemohl být jedinou oprávněnou osobou disponovat s účtem společnosti HAUZ, neboť v opačném případě si lze těžko představit, že by banka odmítla poskytnout mu strohé informace o účtu a zároveň jej neinformovala o zrušení předmětného účtu, k němuž mělo dojít v září 2018, není zřejmé, z jakého důvodu a na čí pokyn.

26. Obžalovaná [příjmení] ve svém odvolání zdůrazňuje, že v řízení byl mezi dotčenými společnostmi prokázán dlouhodobý a reálný styk, nelze tedy dospět k závěru o jejich konspirativním propojení a provádění plateb za účelem zastření původu finančních prostředků. Odkazuje na listiny předložené soudu dne 15. 8. 2022 a podrobný popis účetních operací, které popsala při své výpovědi téhož dne. V rámci odvolání poukazuje na platbu ze dne 8. 12. 2015 ve výši 28 988 €, kterou obdržela společnost Logistic Service Group SE jako úhradu za dodané zboží
od společnosti Automotive Service Parts SK s.r.o. Následně nakoupila oleje a autodíly od svých šesti obchodních partnerů, za což jim zaplatila celkem 24 358,45 €. Výše uvedené převody prokazují legálnost celé operace, neboť tyto transakce zjevně nebyly účelovými a vyvracejí domněnku soudu, že by se v daném případě jednalo o legalizaci výnosů z trestné činnosti. Podotýká, že Automotive Service Parts s.r.o. a Logistic Service Group SE jsou zavedené společnosti s počtem téměř 90 zaměstnanců a dalších 40 externích obchodních zástupců. Uvádí, že uhrazení několika faktur jednou platbou je v účetnictví zcela běžné. Domnívá se, že se soud předloženými listinami vůbec nezabýval. Je přesvědčena, že existuje možnost, že převody uskutečnila právě ona, neboť i jako externí účetní měla do systému přístup. Zdůrazňuje,
že transakce prováděla na základě pokynů společnosti v rámci své pracovní činnosti. [jméno] o nich však nerozhodovala. K předmětnému jednání mělo dojít více než před 8 lety, v době, kdy možná pochybení nebyla posuzována tak přísně a dodává, že to bylo dva roky před tím, než vůbec vznikl Finanční analytický úřad. Pokud snad tehdy byla z její strany nedostatečně prověřena nějaká obchodní transakce, nemohla naplnit skutkovou podstatu trestného činu. Dodává, že její jednání nebylo úmyslné.

27. Její spolupráce s obžalovanými [příjmení], [příjmení] či [příjmení] nebyla žádným způsobem prokázána. Poslední dva jmenované přitom vůbec neznala. S jejím bývalým manželem [jméno] [příjmení] ji spojuje pouze výchova jejich společného syna. Termíny užívané obžalovanou„ naše účty“„ naše peníze“„ otočit“, na které odkazuje soud I. stupně., byly pouhou nadsázkou. Jednalo se o slangové výrazy, které používala při své práce. Řešení„ krizových situací“ pak bylo náplní práce účetní. Uvádí, že rychlým platbám předcházel delší proces zpracování podkladů, teprve po tomto kroku, který provádělo zpravidla celé účetní oddělení a po řádném zaúčtování byly platby provedeny. Pro znesnadnění procesu využívali dva různé systémy, nejprve účetnictví a následně banku.

28. Obžalovaná dále namítá, že se nepodílela na obchodním vedení žádné ze společností zapojených do finančních převodů prostředků a ani nevystupovala jako statutární zástupce. Je pravdou,
že zastupovala společnost Logistic Service Group SE při jednání o smlouvě o úvěru s [jméno] [příjmení] [příjmení] v roce 2016, neboť relevantní informace mohla poskytnou právě z pozice účetní,
ale v rámci řízení nebylo prokázáno, že by toto jednání mohla sama iniciovat či rozhodnout o tom, zda bude smlouva uzavřena. Její trestní odpovědnost je dovozována zejména z autorizace plateb prostřednictvím SMS v jejím telefonu. Kdyby o nezákonnosti těchto převodů věděla, sama by platby neschválila. Uvádí, že ze skutkových závěrů soudu I. stupně nevyplývá, z kterých

provedených důkazů soud dovodil, že obžalovaná věděla o fiktivním charakteru provedených operací O legálnosti provedených transakcí neměla z účetního hlediska pochyb.

29. Obžalovaná uložený trest shledává nepřiměřeně přísným, neboť dostatečně nereflektuje lhůtu, která uplynula od doby, kdy ke skutkům mělo dojít a délku trestního řízení, ani skutečnost, že sama z trestné činnosti kladené jí za vinu nijak neprofitovala. Pokud se něčeho dopustila, pak zcela neúmyslně. Trest zákazu činnosti považuje za likvidační, neboť účetnictví je její hlavní náplní práce.

30. V závěru odvolání obžalovaná navrhuje, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a sám rozhodl tak, že se obžalovaná zprošťuje obžaloby, případně aby věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

31. Poškozená [příjmení] v odvolání podaném do výroků o náhradě škody namítá, že byl soudem nesprávně posouzen zjištěný skutkový stav, neboť byl chybně aplikován statut poškozené osoby a vyhodnoceny důsledky Dohody o narovnání uzavřené mezi ní a Raiffeisenbank a.s. dne 22. 10. 2018.

32. Podle poškozené z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakých důvodů byl poškozené [příjmení] přiznán nárok na náhradu škody, když sám soud konstatoval, že pouze poškozené [příjmení] vznikla škoda. Je přesvědčena, že výlučně ona je dle § 43 tr. ř. osobou poškozenou, výhradně jí bylo zasaženo do majetkové sféry a na její účet se pachatelé obohatili. Majetková škoda vznikla Raiffeisenbank až na základě Dohody o narovnání, tedy na základě soukromoprávního titulu, nikoliv trestněprávního jednání. Zdůrazňuje, že tato újma může být dle čl. 2 Dohody o narovnání pouze dočasná, protože může dojít k naplnění zde sjednaných podmínek. Nalézací soud nesprávně interpretoval článek 2.6 Dohody o narovnání, neboť z něj jednoznačně vyplývá, že se má domáhat náhrady škody poškozená [příjmení]. Napadený výrok shledává v přímém rozporu s tímto ujednáním. Je toho názoru, že Raiffeisenbank žádná škoda v důsledku protiprávního jednání obžalovaných nevznikla, banka finanční plnění ve výši 2 034 114 € vydala dobrovolně a tato částka jí tedy v rámci adhezního řízení neměla být přiznána.

33. Nad rámec uvedeného k vyjádření Raiffeisenbank poškozená [příjmení] uvádí, že možná medializace případu byla bance nastíněna až na základě jejího neseriózního jednání, kdy nejprve vůbec neodpovídala na výzvy poškozené ohledně zcizených finančních prostředků, a následně se celou věcí odmítala zabývat. Poškozená se pouze snažila najít řešení, které by alespoň částečně odčinilo vzniklou újmu.

34. Vzhledem k tomu poškozená [příjmení] navrhuje, aby Vrchní soud v Praze změnil napadený rozsudek tak, že jí přizná nárok na náhradu škodu v plné výši, tedy v částce 3 178 303,16 € s příslušenstvím.

35. K podaným odvoláním odvolacímu soudu zaslala vyjádření poškozená Raiffeisenbank a.s. Poškozená považuje napadený rozsudek za správný a odvolání za nedůvodná. Odkazuje na rozhodnutí sp. zn. 7 Tdo 219/2021 a uvádí, že poškozeným je ten, komu byla trestným činem způsobena škoda. Povinnost k náhradě škody však nevzniká podle trestního řádu, ale podle příslušného hmotněprávního předpisu, v daném případě podle občanského zákoníku. [příjmení] škůdce a poškozeného určují § 2909 a násl. občanského zákoníku, přičemž tyto netrestní normy odůvodňují výrok v adhezním řízení, jímž soud rozhoduje namísto civilního soudu o závazku z deliktu. Trestný čin obviněných [příjmení] a [příjmení] zasáhl do absolutního práva jediné osoby, a to poškozené Raiffeisenbank a.s., protože peněžní prostředky uložené na účtu vedeném bankou jsou ve vlastnictví banky (viz rozhodnutí 4 Tdo 812/2013, 3 Tdo 529/2017, 22 Cdo 1036/2020). Podle § 2910 věty první občanského zákoníku platí, že škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem, a zasáhne do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. V daném případě do absolutního práva jiné osoby trestný čin zasáhnout nemohl a nikomu jinému tak trestným činem ve smyslu § 2910 věty první občanského

zákoníku škoda nevznikla. Poškozená [příjmení] měla vůči bance jen relativní právo ze smlouvy o vedení účtu odpovídající pohledávce za bankou, kterou ale § 2910 věta první občanského zákoníku nechrání. Není proto rozhodující, vůči komu pachatel jednal a vůči komu podvod směřoval. Takovou podmínku § 2910 občanského zákoníku nevyžaduje a taková podmínka nevyplývá ani z § 43 tr. ř. Pro výrok o náhradě škody není rozhodující, koho pachatel uvedl v omyl, nýbrž komu v důsledku toho vznikla škoda. Obvinění svým činem zasáhli objekt trestného činu podvodu, kterým je vlastnictví jiné osoby. Bez jejich podvodného jednání by bance škoda nevznikla. Poškozená [příjmení] může být považována za poškozenou jen podle ustanovení § 2910 věta druhá občanského zákoníku, které doplňuje ochranu práv absolutních, a podle kterého povinnost k náhradě škody vznikne škůdci také tehdy, když zasáhne do jiného než absolutního práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva. Takovým jiným právem může být i pohledávka poškozené na výplatu peněz z bankovního účtu a právo udílení pokynů poškozené banky k nakládání s nimi. Toto právo poškozená pozbyla okamžikem převodu peněžních prostředků na účet jiné osoby a následně uzavřela s bankou dohodu o narovnání, která vypořádala vzájemná práva obou poškozených. Tím trestný čin způsobil újmu i poškozené [příjmení], protože její dispoziční oprávnění k peněžním prostředkům na účtech poškozené banky zaniklo a jiné, než vyplacené plnění není oprávněna na poškozené bance požadovat. Je zřejmé, že dohodu o narovnání strany uzavíraly v důsledku trestného činu, proto obvinění mohli poškozené [příjmení] způsobit škodu nejvýše
ve výši 1 144 189,16 €, protože pouze v tomto rozsahu zůstala hodnota jejích pohledávek za poškozenou bankou neuhrazena. Z vlastnictví banky obvinění neoprávněně odčerpali celou částku 3 178 303,16 €, je proto poškozenou a s ohledem na účinky narovnání požaduje náhradu škody v rozsahu částky 2 034 114 € s příslušenstvím.

36. K dalším odvolacím námitkám poškozená uvádí následující. Vyplacení dohodou sjednané částky vyplývá ze shodných tvrzení obou stran. Nárok, který banka v trestním řízení uplatnila, není regresním nárokem a není rozhodné, jak strany dohody o narovnání vymezily sporná práva a povinnosti. Dohodu uzavíraly v roce 2018, kdy probíhalo přípravné řízení, o trestném činu nebylo rozhodnuto a obžalovaný [příjmení] nebyl ani obviněn. Důvodem sjednání čl. 2 dohody o narovnání byla nejistota stran o tom, s kým budou orgány činné v trestním řízení jednat jako s poškozeným, když obě strany měly stran této okolnosti jinou představu. Vzhledem k plnění banky, bez ohledu na výsledek trestního řízení, obě strany dohody sjednaly v čl. 2 povinnost poškozené vyplatit bance jakoukoliv částku z titulu náhrady škody, kterou by případně od obviněných vymohla, a to právě do výše částky, kterou od banky obdržela. Účelem bylo bance zajistit náhradní plnění pro případ, že by nebyla do trestního řízení vůbec připuštěna. K další námitce poškozená uvádí, že trestný čin obviněného [příjmení] nesouvisí s plněním jeho pracovních povinností a je zjevně excesem spáchaným díky zneužití pracovní pozice u poškozené, navzdory jejímu compliance a k její újmě. [příjmení] za následky trestného činu nemůže nést odpovědnost
a z tohoto důvodu odpovídá obviněný [příjmení], který sledoval výlučně vlastní prospěch, podle občanského zákoníku, nikoliv podle zákoníku práce.

37. Závěrem poškozená Raiffeisenbank a.s. navrhuje, aby odvolání obžalovaných [příjmení] i [příjmení], stejně tak poškozené [příjmení], byla podle § 265 tr.ř. zamítnuta.

38. Intervenující státní zástupce ve veřejném zasedání označil napadený rozsudek za správný a zákonný a navrhl, aby všechna podaná odvolání byla zamítnuta.

39. Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 4 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, které se týkají obžalovaných [příjmení], [příjmení] a [příjmení], jakož i správnost postupu řízení, které vydání přezkoumávané části rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaných [příjmení] a [příjmení] jsou důvodná, byť pouze v rozsahu námitek proti výměře

peněžitého trestu. Naproti tomu odvolání obžalované [příjmení] a poškozené [příjmení] neobstála. K rozsahu přezkumné činnosti odvolací soud na úvod dodává, že stranou jeho pozornosti zůstala ta část rozsudku, která se týká obžalovaných [příjmení], [příjmení] a [příjmení], neboť ohledně nich rozsudek nabyl právní moci již v řízení před soudem prvního stupně.

40. Řízení předcházející přezkoumávané části napadeného rozsudku bylo provedeno podle trestního řádu a nedošlo v něm k žádným podstatným vadám, které by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obžalovaných na obhajobu. Soudní řízení od podání obžaloby dne 26. 4. 2021 bylo vedeno koncentrovaně, velmi pečlivě, bez průtahů a v souladu se zákonem. Hlavní líčení se konalo v několika blocích v průběhu období září 2021 až září 2022, dílem za účasti, dílem v nepřítomnosti obžalovaných. V každém případě však všichni tři obžalovaní o termínu nařízeného hlavního líčení věděli a pokud bylo konáno v jejich nepřítomnosti, vždy se tak stalo na jejich výslovnou žádost a za účasti jejich obhájců. Nalézací soud postupně provedl velmi rozsáhlé dokazování, mj. v součinnosti s justičními orgány formou videokonferencí ze Slovenska, Itálie, Švýcarska a Makedonie. Dne 30. září 2022 městský soud vyhlásil odsuzující rozsudek. Právo všech obžalovaných na obhajobu bylo v řízení důsledně respektováno a všichni měli dostatečný prostor k uplatnění své obhajoby.

41. Skutkový stav věci, který na podkladě provedených důkazů nalézací soud zjistil, popsal ve výroku o vině a podrobně rozvedl v odůvodnění rozsudku, má spolehlivou oporu v souboru usvědčujících důkazů. Ten tvoří zejména ad 1) výpovědi svědků, zejména zaměstnanci Raiffeisenbank, svědci z Itálie a Švýcarska ve vztahu k poškozené [příjmení] a transferu jejích aktiv ze švýcarské banky do Raiffeisenbank v Praze, svědek [příjmení] z Makedonie ve vztahu ke svému pobytu v České republice a kontaktu s obžalovaným [příjmení], v neposlední řadě osoby nějak zapojené do trestné činnosti a napojené na obžalované, ad 2) výjimečně obsáhlý listinný materiál, především bankovní dokumentace a výpisy ze zájmových bankovních účtů českých i zahraničních bank, výsledky šetření k osobě a poměrům poškozené [příjmení], výsledky šetření ke všem zainteresovaným obchodním společnostem, listinný materiál zajištěný při prohlídce jiných prostor u svědka [jméno] [příjmení], ad 3) dílčí doznání obžalovaných a výpověď spoluobviněného [jméno] [příjmení]. [příjmení] část důkazního materiálu musela být opatřena cestou mezinárodní právní pomoci, a to i ze států mimo Evropu (SAE, Republika Mauricius, Hongkong, Seychelská republika), což si vyžádalo mimořádně vysoké úsilí a čas. Podpůrně měl soud k dispozici další důkazy, které však již nemají přímou vazbu na projednávaný skutek a spíše dokreslují jiné aktivity obžalovaných. Lze shrnout, že nalézací soud dokazování provedl maximálně vyčerpávajícím a procesně perfektním způsobem. Také hodnocení důkazů odpovídá požadavkům ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. Městský soud v napadeném rozhodnutí všechny důkazy zhodnotil jednotlivě, v souhrnu i ve vzájemných souvislostech, podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu. Skutková zjištění, která soud prvního stupně učinil, jsou správná, úplná a spolehlivě podložená důkazy. To platí o skutečnostech charakterizujících jak místo, čas a způsob provedení činů, tak i úmysl obžalovaných. Nalézací soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl detailní výčet a obsah všech podstatných důkazů, včetně důležitých vazeb mezi nimi, poté logicky a přesvědčivě vyložil základní hodnotící úvahu, která vyústila v závěr o vině obžalovaných. Odvolací soud pro stručnost na velmi precizní a srozumitelné odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Sám považuje za nutné na podporu argumentace nalézacího soudu vyzdvihnout základní skutečnosti pro posouzení věci a zejména reagovat na odvolací námitky obžalovaných, byť tyto jsou převážně opakováním jejich obhajoby z hlavního líčení, se kterou se nalézací soud již dostatečně vypořádal. V obecné rovině je nutno kategoricky odmítnout námitky obhajoby, jimiž závěry a odůvodnění napadeného rozsudku označují za nesprávné, neodůvodněné a neúplné. Jedná se o ryze subjektivní a účelové stanovisko obhajoby, které nemá opodstatnění v provedeném řízení, ani v samotném přezkoumávaném rozhodnutí. Pokud nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku na některé dílčí tvrzení obhajoby

nereagoval ve své hodnotící úvaze, pak pouze proto, že tyto vyhodnotil jako marginální v kontextu základní důkazní linie, která vyústila v odsuzující verdikt.

42. Rozsah dokazování u hlavního líčení je vyčerpávající a představuje dostatečný a ucelený podklad pro rozhodnutí soudu. V závěru hlavního líčení strany uplatnily pouze dva důkazní návrhy, které nalézací soud odmítl a v odůvodnění rozsudku (odst. 428) svůj postup řádně vysvětlil. Odvolací soud tomuto postupu nemůže nic vytknout. Důkaz trestním spisem o dřívějším odsouzení obžalovaného [jméno] [příjmení], ohledně něhož je napadený rozsudek již v právní moci, je zjevně nadbytečný. Druhý požadavek zní na vyžádání bankovních informací k IP adresám ohledně přesunů finančních prostředků z účtu společnosti HAUZ od ABC Banking Corporation LTD, Mauricius. Výtka o absenci tohoto důkazu je obsažena též v podaných odvoláních. Zmíněný návrh obhajoby je nereálný, což ze spisového materiálu nade vší pochybnost vyplývá, přesto se tohoto důkazu stále domáhá. Již v přípravném trestním řízení byla vyžádána mezinárodní právní pomoc k založení bankovního účtu společnosti HAUZ u banky ABC Banking Corporation LTD. Z jejího vyjádření (ze dne 7. 3. 2018) vyplývá, že logy přístupů do internetového bankovnictví, časy spojení, IP adresy ani telefonní čísla, ze kterých bylo k účtu přistupováno, nejsou k dispozici. Je mimo jakoukoliv pochybnost, že s odstupem dalších pěti roků by se totožná žádost o mezinárodní právní pomoc nemohla setkat s úspěchem, lhostejno, zda a jak dlouho byla banka povinna data uchovávat. Nadto je třeba zdůraznit, že se nejedná o důkazní mezeru, která by mohla působit pochybnosti o správnosti konečného verdiktu, jak bude níže blíže rozvedeno.

43. Obsahem odvolání obžalovaného [příjmení] je též výtka o neúplnosti dokazování, které odvolatel spatřuje v absenci výslechů několika svědků a nevyžádání různých dokumentů. Této výhradě nelze přisvědčit, když zmíněné důkazy buď nemají přímou souvislost s posuzovaným činem nebo jejich provedení je nadbytečné a neúčelné s ohledem na již provedené důkazy; ostatně ani obžalovaný [příjmení] důkazy výslovně nenavrhuje k provedení (a nenavrhl je ani u hlavního líčení), pouze vytýká nalézacímu soudu, že je neprovedl z vlastní iniciativy. Jedná se např. o ředitele poškozené [příjmení] [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení], který za banku vedl část korespondence s právníkem poškozené [příjmení] (k věci bylo vyslechnuto 8 jiných zaměstnanců banky v různých pozicích), Antonella a [jméno] [příjmení], děti správce majetku [příjmení] [jméno] (obě jsou stíhané v souvislosti s jinými neoprávněnými úniky z majetku poškozené, v posuzovaném skutku zaangažovány nebyly), ředitelku a akcionářku společnosti HAUZ [jméno] [příjmení], nyní Boullé, poskytující nominee služby (cestou mezinárodní právní pomoci zaslala čestné vyjádření a kopie všech důležitých dokumentů ke společnosti HAUZ), jejího manžela [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] ze společnosti F Vision (ojedinělá návštěva u poškozené [příjmení] neměla přímou spojitost s posuzovaným činem), Massimilian Bordogna (obžalovaný předložil jeho písemné vyjádření o setkání s obžalovaným [příjmení] v [obec] a slyšel o něm v Luganu, jeho svědectví nemůže být přínosem). Z listin se jedná o e-mailovou komunikaci mezi svědky [příjmení], Corinaldesi a Zandrini z roku 2015, která je neúčelná a stěží dostupná, nadto všichni jmenovaní byli soudem vyslechnuti. Informace o trestním stíhání osob [příjmení] [jméno] (zemřelý 13. 7. 2019), Antonella Remia a [jméno] [příjmení] v Itálii si soud vyžádal, podrobnější informace jsou nadbytečné. Stejné platí o vyžádání informace o soudním řízení proti svědkyni [příjmení], která byla soudem rovněž vyslechnuta. V neposlední řadě je zmíněn též znalecký posudek ke zkoumání podpisů obžalovaného [příjmení] na dokumentaci vztahující se ke společnosti HAUZ. I tento důkaz
je neúčelný, neboť spojenectví obžalovaných [příjmení] a [příjmení] na posuzovaném podvodu bylo nepochybně prokázáno jinými důkazy, naproti tomu pravost či napodobení podpisu na dokumentech ke společnosti HAUZ nemůže na závěru o spolupachatelství nic změnit.

44. Ve stádiu odvolacího řízení ve veřejném zasedání došlo k doplnění dokazování stran obžalované [příjmení], a to ve vztahu k jejím osobním poměrům. Ze zprávy Probační a mediační služby bylo zjištěno, že obžalovaná v rámci podmíněného odsouzení plní podmínky dohledu

a na náhradě škody zaplatila celkovou částku cca 5 000 Kč, což jest nepatrný zlomek její adhezní povinnosti vůči mnoha poškozeným, která jí byla dřívějším odsuzujícím rozsudkem uložena v rozsahu cca 10 mil. Kč. Dále je souběžně stíhána u Městského soudu v Praze pro zločiny zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1, alinea druhá tr. zákoníku a legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku, hlavní líčení ve věci bylo odročeno na 27. 6. 2023. Další část u veřejného zasedání doplněného dokazování spočívala v listinách, které předložil obžalovaný [příjmení]. Jedná se o komunikaci jeho právního zástupce ohledně bankovního účtu společnosti HAUZ u banky ABC Banking Corporation LTD na Mauriciu, z niž je zřejmé, že účet byl zrušen a banka odmítla obžalovanému poskytnout informace o finančních operacích na účtu. K návrhu obžalovaného [příjmení] byla též přečtena písemná prohlášení jeho matky a přítelkyně, které popisují aktuální rodinnou situaci, jeho nezastupitelnou úlohu v rodině a velmi citelný dopad na rodinu v případě výkonu trestu obžalovaným. V neposlední řadě byl proveden důkaz potvrzením Raiffeisenbank a.s. o zahraniční platbě ve výši 2 034 114 EUR ve prospěch poškozené [příjmení] dne 23. 10. 2018, potvrzení do spisu dodal zmocněnec banky. Další návrhy uplatněny nebyly a dokazování ve veřejném zasedání bylo ukončeno.

45. U hlavního líčení provedenými důkazy bylo jednoznačně prokázáno, že ve zjištěné době poškozená [příjmení] [příjmení], ročník 1929, občanka Itálie, se záměrem přesunout svá aktiva vedená u švýcarské banky HSBC [příjmení] [příjmení] do svého majetku v Itálii, kde trvale žije, nejprve nechala převést finanční prostředky ze švýcarské banky na své nově otevřené účty u banky Raiffeissenbank v [obec], následně podepsala neúplně zpracované zahraniční platební příkazy umožňující další dispozice s nimi. Poté její finanční prostředky byly převedeny na bankovní účet společnosti HAUZ vedený u banky ABC Banking Corporation LTD v [příjmení] [jméno] v republice Mauricius, když Raiffeisenbank zrealizovala zahraniční platební příkazy opatřené podpisy poškozené. Dále bylo zjištěno, že s finančními prostředky na účtu společnosti HAUZ byly provedeny další dispozice, ve prospěch poškozené však prostředky nebyly užity, ani jí nebyly vráceny. Finanční prostředky poškozené prošly dlouhým legalizačním procesem, konkrétně prostřednictvím fingované majetkové operace v Dubaji a přes soukromé účty již odsouzeného [příjmení] byly převedeny na různé bankovní účty v ČR i v zahraničí a ve výsledku byly vybrány v hotovosti a„ ztratily se“. Poškozené [příjmení] uvedeným jednáním byla způsobena majetková újma ve výši 3 178 303,16 EUR odpovídající částce 86 465 737 Kč. Potud jsou skutková zjištění nesporná a žádné zásadní námitky proti nim nebyly uplatněny.

46. Městský soud v Praze též správně zjistil, že jednak poškozená [příjmení] učinila majetkové dispozice s finančními prostředky v omylu (připojila svůj podpis na platební příkazy bez znalosti povahy budoucí finanční operace), jednak všichni tři obžalovaní se na posuzované trestné činnosti vědomě spolupodíleli; obžalovaní [příjmení] a [příjmení] na podvodném vylákání finančních prostředků, obžalovaná [příjmení] na legalizaci výnosu z trestné činnosti. Právě do těchto skutkových závěrů směřují těžiště podaných odvolání, byť samotné aktivní jednání, jehož se podle rozsudku dopustili, obžalovaní převážně nezpochybňují.

47. V obecné rovině odvolací soud považuje za nutné nejprve zdůraznit některé aspekty, které se do hodnotícího procesu soudu výrazně promítají. Jestliže bylo soudem vysloveno, že všichni tři obžalovaní (v součinnosti též s již pravomocně odsouzenými, odděleně stíhaným spoluobviněným či dalšími nestíhanými osobami) se aktivně spolupodíleli na vylákání finanční sumy od poškozené a na zakrytí jejího původu jako výtěžku z trestné činnosti, byť každý jiným jednáním, pak klíčovou otázkou k řešení u hlavního líčení bylo vyhodnocení, které konkrétní úkony každý z obžalovaných učinil, s jakými znalostmi a v jakém úmyslu. Zaviněný podíl obžalovaných na podvodném vylákání finančních prostředků a na jejich legalizaci soud musel posuzovat komplexně, na půdorysu časové osy, podle konkrétní úlohy a pozice obžalovaných, samozřejmě podle jejich konkrétní aktivní činnosti a všech okolností případu. Současně soud musel důkazní sílu provedených důkazů

hodnotit se zvýšenou obezřetností, když s ohledem na povahu věci a obrannou taktiku jednotlivých osob zainteresovaných na věci je vysoké riziko účelového zatížení obsahu výpovědí obžalovaných a některých svědků, stejně tak riziko nepravosti a účelové manipulace s listinami. Všechna tato úskalí měl prvostupňový soud na zřeteli a důsledně je zahrnul do své úvahy. Nalézací soud také důvodně vzal v potaz, že obžalovaní na společném zadání museli úzce, od počátku a po delší dobu (v řádu měsíců) spolupracovat, byť při plnění rozdílných úkolů, byli na sobě závislí a veškeré úkony museli činit ve shodě a v potřebné návaznosti. Z logiky věci potom vyplývá, že jednali ve společném úmyslu, dílčí podstatné otázky společně řešili, aby úspěšně společně naplnili zadání, jímž bylo obohatit se na úkor poškozené a vylákané finanční prostředky zlegalizovat, což se jim podařilo.

Ke skutku ad 1):

48. Podstata obhajoby obžalovaných [příjmení] a [příjmení] spočívá v tom, že popírají vzájemnou dohodu, úmyslné zavinění a svůj aktivní podíl na činu bagatelizují tím, že nenesou odpovědnost za způsobenou škodu a přesouvají ji jeden na druhého. Obhajobu užitou v odvolání oba uplatnili již v hlavním líčení a nalézací soud se s jejich námitkami dostatečně zabýval v pečlivém a přesvědčivém odůvodnění odsuzujícího rozsudku, na které odvolací soud opětovně pro stručnost odkazuje. Nalézací soud dobře a srozumitelně odůvodnil svůj závěr, že obhajobu obžalovaných jako reálnou a věrohodnou nemůže připustit, naopak ji musí jako účelovou vyloučit. Pokud obžalovaní namítají nesprávné hodnocení důkazů, v rozporu s požadavky § 2 odst. 6 tr. ř., je třeba k tomu v obecné rovině zdůraznit, že hodnocení důkazů náleží do výlučné kompetence soudu prvního stupně a jestliže jeho postup odpovídá zákonným podmínkám, jako je tomu v posuzovaném případě, odvolací soud nemůže do jeho hodnotící úvahy zasahovat. Subjektivní stránka trestného činu, není-li dáno doznání pachatele, se dovozuje z objektivních skutečností, tj. především z konkrétního zjištěného charakteru a způsobu jednání pachatele, ze skutkových okolností případu a neodvratnosti následku v podobě škody na majetku poškozených osob, s nímž pachatel musel počítat a který nastal nebo měl nastat. V této souvislosti odvolací soud konstatuje, že nalézací soud uvedené rozhodné skutečnosti v souvislosti se zaviněním obžalovaných v napadeném rozsudku hodnotil správně, proto jeho závěry v odvolacím řízení obstály. Ani odvolací soud se s argumentací obhajoby nemohl ztotožnit a shledal ji nedůvodnou. Obhajoba opakovaně zmiňuje jen vybrané okolnosti, navíc izolovaně a zkresleně účelově ve svůj prospěch. Takový hodnotící postup je však soudem neakceptovatelný. Soud musí zvažovat všechny skutečnosti a důkazy v souhrnu, a to na půdorysu posuzované trestné činnosti, která vyžadovala v časové linii vysokou koordinaci a souladnost dílčích úkonů.

49. Spolupachatelství obžalovaných [příjmení] a [příjmení] prokazuje jejich vlastní aktivní činnost, nutná promyšlená souhra mezi nimi a skutkové okolnosti případu. To v souhrnu neumožňuje žádné jiné logické zhodnocení důkazní situace, tím ani jinou reálnou skutkovou verzi, jak správně usoudil nalézací soud. Lze shrnout, že oba obžalovaní se znají zhruba od léta 2014, kdy obžalovaný [příjmení] se stal klientem advokátní kanceláře obžalovaného [příjmení]. Spolupracovali na obchodních aktivitách obžalovaného [příjmení] a nepochybně mezi sebou vybudovali vysoký stupeň důvěry. Bylo zjištěno, že v souvislosti s posuzovaným skutkem obžalovaný [příjmení] procesoval činnost v bance a kontakt s poškozenou [příjmení], obžalovaný [příjmení] zajišťoval následnou dispozici s finančními prostředky. Již naznačené rozdělení úloh obou obžalovaných svědčí o společném jednání a společném úmyslu, byť oba to kategoricky odmítají. Je nepochybné, že když obžalovaný [příjmení] si podvodně opatřil možnost dispozice s bankovním účtem v majetku poškozené [příjmení] a poté peníze z tohoto účtu nechal odeslat na čerstvě založený bankovní účet zahraniční společnosti, k němuž měl dispoziční právo obžalovaný [příjmení], jeho advokát, musela jejich jednání předcházet společná dohoda. K tomu přistupuje zjištění o společném úkrytu veškeré důležité dokumentace v kanceláři u svědka [příjmení] Městský soud v Praze v odůvodnění rozsudku nalezený rozsáhlý listinný materiál rozčlenil podle povahy, obsahu a spojnice na stíhaný skutek, přičemž je zjevné, že mezi listinami a

oběma obžalovanými existuje velmi těsná vazba. I tato okolnost bez pochyb ukazuje na jejich úzké spojenectví. Podpůrně již naznačenou součinnost obou obžalovaných dokresluje i zajištěná e-mailová zpráva, kterou obžalovaný [příjmení] dne 12. 4. 2015 zaslal na pracovní e-mail obžalovanému [příjmení] do banky. Zpráva se týká smluvního dokumentu mezi společnostmi [příjmení] a [příjmení] [příjmení] [jméno], v níž byl angažován obžalovaný [příjmení] a která byla alternativním řešením pro dispozici s peněžními prostředky poškozené [příjmení].

50. Široký okruh odvolacích námitek se týká poškozené italské občanky [příjmení] [příjmení] a jejích osobních poměrů v době spáchání činu. Jsou především zpochybňovány závěry soudu o jejím zdravotním stavu, o nezpůsobilosti spravovat svůj majetek a rozhodovat o něm, stejně tak závěry o její nevědomosti o přesunu peněžních prostředků do společnosti HAUZ Odvolací soud taková tvrzení obhajoby jako účelová odmítá. Byť se nepodařilo objektivní zdravotnickou dokumentací detailně a komplexně zmapovat vývoj zdravotního stavu poškozené v rozhodném období (a současně není reálné tuto důkazní mezeru vyplnit), byly potřebné skutečnosti dostatečně objasněny výpověďmi pečovatelky [jméno] [příjmení], rodinným přítelem a v současnosti opatrovníkem poškozené [jméno] [příjmení], ošetřujícím psychiatrem [jméno] [příjmení] a jeho zprávami, dále i soudním rozhodnutím o ustanovení opatrovníka. Takto bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že poškozená [příjmení] nemá blízké příbuzné, žije sama v Itálii, je velmi movitá a v rozhodné době září 2014 až červen 2015 byla ve věku 85 roků. Do roku 2004 sama vedla účetnictví svého zemědělského podniku, poté začala ztrácet zájem a schopnost tuto činnost vykonávat. Od roku 2007 se pro depresivní stavy začala podrobovat psychiatrické léčbě. Od roku 2008 přestala zvládat péči o sebe a domácnost, proto jí pomáhala pečovatelka, a to dvakrát denně po třech hodinách. V roce 2014 udělila [příjmení] [jméno], jemuž plně důvěřovala, generální plnou moc ke správě majetku. V únoru 2015 poškozená prodělala onemocnění, bezprostředně poté se její stav výrazně zhoršil, ztrácela vztah s realitou a vyžadovala permanentní péči pečovatelek, které se o ní celý den, včetně noci, staraly. [ulice] zpráva z listopadu 2015 konstatuje výpadky paměti, v dubnu 2016 pro absolutní dezorientaci poškozená nemohla být ani vyslechnuta a v říjnu téhož roku jí byl soudem ustanoven jako opatrovník svědek [příjmení]. Je evidentní, že zdravotní stav poškozené zhruba od roku 2007 vykazoval nepříznivý trend a lze logicky usoudit, že udělení generální plné moci [příjmení] [jméno] v roce 2014 muselo souviset s trvale špatným zdravotním stavem. Zbývá připojit dodatek, že špatný zdravotní stav byl pouze jedním z více činitelů, které pozici poškozené při jednání s obžalovaným významně oslabovaly.

51. Neúčelná je argumentace, kterou obžalovaný [příjmení] cituje vybrané pasáže výpovědí svědků ve vztahu ke zdravotní kondici poškozené, a vyčítá prvostupňovému soudu, že tyto pasáže v rozsudku necituje a nehodnotí některá vyjádření svědků. K tomu odvolací soud uvádí, že nezjistil žádné významné zkreslení či deformaci obsahu výpovědi svědků nalézacím soudem. Navíc nelze odhlédnout jednak od obecně známé skutečnosti, že zdravotní stav osob ve vysokém věku zpravidla kolísá, jednak od skutečnosti, že svědci vypovídali s odstupem sedmi a více roků od hodnocené události. Je jisté, že detailně a objektivně vývoj zdravotního stavu poškozené v časové ose nelze dostupnými důkazy zjistit. Přesto maximum možného nalézací soud dokazováním docílil; jde o prokázaná zjištění o vysokém věku, dlouholeté předchozí psychiatrické léčbě a denní ošetřovatelské službě, udělení generální plné moci a objektivně potvrzeném stavu absolutní dezorientace, ztráty s realitou a výpadky paměti nejpozději od listopadu 2015. Na uvedeném skutkovém zjištění nemůže nic změnit ani svědectví Prisca [příjmení] [příjmení], zaměstnankyně švýcarské banky HSBC, která popsala tři telefonické rozhovory s poškozenou [příjmení] v průběhu roku 2014, dvakrát s ní sama komunikovala a jednou byla přítomna, když bankovní poradce s ní telefonoval za účelem, aby potvrdila platební příkaz k převodu peněžních prostředků do Raiffeisenbank. Současně zmínila poznámku z bankovní dokumentace, že klientka je trošku zmatená, přesto lékařská zpráva, kterou banka disponovala, deklarovala, že je schopna činit rozhodnutí. V souvislosti se svědectvím Prisca [příjmení] [příjmení] obžalovaný [příjmení] nalézacímu soudu chybně vytýká, že část výpovědi svědkyně o telefonátech

s poškozenou necituje a přehlíží. [příjmení] je pravdou, v odstavci 138 je stručné shrnutí výpovědi svědkyně, kde všechny tři telefonáty zmiňuje. Dále je důležité, že svědkyně popisuje pouze telefonickou komunikaci s poškozenou v období březen až říjen, event. listopad 2014, zatímco obžalovaný [příjmení] s poškozenou osobně jednal později, konkrétně v lednu a únoru 2015. Z uvedeného odvolací soud činí závěr, že svědectví [příjmení] [příjmení] pro posouzení zdravotního stavu poškozené nemá vysokou vypovídací hodnotu, na rozdíl od ošetřovatelky, opatrovníka a ošetřujícího lékaře psychiatra, čehož si byl vědom i nalézací soud.

52. Na základě výše uvedeného odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že je vyloučeno, aby počátkem roku 2015, kdy s poškozenou poprvé jednal obžalovaný [příjmení], byla schopna pochopit finanční operace do offshorové společnosti na Mauriciu a vyjádřit svoji skutečnou vůli. Klíčový, důkazně podložený a logický závěr nalézacího soudu však spočívá ve zjištění, že takovou finanční operaci nechtěla ani ona, ani tehdejší správce jejího majetku [příjmení] [jméno]. To vyplývá jak z celoživotního konzervativního založení poškozené a způsobu dosavadního nakládání s vlastním majetkem, tak z prokazatelných obranných úkonů osob blízkých poškozené poté, kdy o jejích finančních prostředcích ztratily přehled a kontrolu (od května 2015 Remia, [příjmení], [příjmení]). Nadto skutková verze, že by poškozená [příjmení] a [příjmení] [jméno] chtěli a souhlasili s přesunem peněžních prostředků v majetku poškozené na bankovní účet cizí společnosti, ke které neměli žádnou vazbu ani dispoziční právo k jejímu účtu, je absolutně neuvěřitelná.

53. Okolnosti spočívající v tom, že po delší dobu (ještě před posuzovaným činem) prováděl [příjmení] [jméno] neoprávněné majetkové dispozice na úkor poškozené [příjmení] a že aktiva poškozené uložená u švýcarské banky v Itálii nebyla daňově deklarována, což komplikovalo jejich přímý přesun do Itálie, jsou potvrzené a nalézací soud tímto směrem vedl pečlivé dokazování a tyto skutečnosti zahrnul do své hodnotící úvahy. Pro posouzení této věci jsou však irelevantní. Rozhodné totiž je, že naznačená zjištění nezpochybňují skutkový závěr o tom, že poškozená [příjmení], ani správce [příjmení] [jméno], nechtěli peníze poškozené přes Raiffeisenbank v [obec] odklonit do společnosti HAUZ, jak se stalo, nýbrž chtěli peníze postupně přesouvat do své moci do Itálie, byť z daňových důvodů přes Raiffeisenbank. Jednak ke společnosti HAUZ neměli přímé ani zprostředkované vlastnické či dispoziční oprávnění, jednak [příjmení] [jméno] v součinnosti s dalšími osobami ([příjmení], [příjmení]) vyvíjel intenzivní aktivitu směřující ke kontrole nad finančními prostředky, které odešly do Raiffeisenbank.

54. Obžalovaný [jméno] [příjmení] na svoji obhajobu uplatnil masivní obrannou argumentaci, které však odvolací soud rovněž nemohl přisvědčit. Jeho skutková verze, stručně shrnuto, má spočívat v tom, že byl nevědomě vtažen do nekalé činnosti, kterou na úkor poškozené [příjmení] již dříve rozehráli jiní, konkrétně spoluobžalovaný [příjmení] v součinnosti se svědky [příjmení] a [příjmení]. Naznačená obhajoba je ryze účelová a byla spolehlivě vyvrácena. Na zřetelně podvodný úmysl obžalovaného [příjmení] ukazují soudem prokázané a správně zjištěné skutečnosti. Předně již v září 2014 v pozici ředitele privátního bankovnictví obžalovaný nestandardně řešil otevření smluvního vztahu s poškozenou [příjmení]; konkrétně vůči ní plnil úlohu pečujícího bankéře, ač mu to nepříslušelo, osobní styk s ní vyhradil výlučně pro sebe, obešel schválení oddělením compliance, prvotní úkony s poškozenou vedl pouze korespondenčně, do smluvní dokumentace zanesl neexistující adresu pražského bydliště poškozené. Další mimořádně závažné zjištění spočívá v tom, že obžalovaný [příjmení] při druhém osobním setkání s poškozenou dne 18. 2. 2015 jednal absolutně neprofesionálně a nečestně. Na schůzku přišel před sjednanou hodinou, jednal výlučně s poškozenou, ačkoliv správu jejího majetku v té době vykonával [příjmení] [jméno], což dobře věděl, přesto jej obešel, poškozené předložil k podpisu různé listiny, včetně neúplně vyplněných zahraničních platebních příkazů, a poté s podepsanými listinami z domu odešel v okamžiku, kdy do domu přicházela pečovatelka poškozené, kterou neoslovil. Ani odvolací soud nemá žádných pochyb o tom, že při popsaném setkání obžalovaný podpisy na poškozené vylákal. Cíleně zneužil

jejího výjimečně slabého postavení, a to vysokého věku, špatného zdravotního stavu, jazykové bariéry, absolutního nepochopení situace a momentálního osamění, neboť v době návštěvy obžalovaného žádná blízká osoba nemohla být poškozené oporou. Dalším nesporným faktem jsou navazující úkony, kdy obžalovaný v bance zadal ke zpracování a realizaci zahraniční platební příkazy k platbám z účtů poškozené ve prospěch bankovního účtu společnosti HAUZ, k níž poškozená [příjmení] neměla žádný vztah, a dispoziční právo k účtu měl jeho advokát spoluobžalovaný [příjmení], který také předmětný bankovní účet společnosti krátce předtím založil. Důležitá je též okolnost, že podpisy poškozené obžalovaný vylákal ještě před založením bankovního účtu společnosti HAUZ, k čemuž došlo až dne 16. 3. 2015. Teprve poté obžalovaný mohl zahraniční platební příkazy doplnit či nechat doplnit a zadat k realizaci. Zbývá dodat, že verze obhajoby o přeposílání platebních příkazů mezi obžalovaným a poškozenou s cílem doplnit potřebné údaje je sama o sobě neuvěřitelná.

55. Na základě uvedeného shrnutí nejpodstatnějších argumentů odvolací soud posoudil závěr nalézacího soudu o podvodném jednání obžalovaného [příjmení] jako zcela správný, o němž nevznikly žádné pochybnosti ani v řízení před soudem druhého stupně. Je totiž jisté, že pokud by obžalovaný jednal poctivě a profesionálně, jak tvrdí, pak zcela jistě by nerealizoval zjištěné závadové postupy jak v bance, tak zejména ve vztahu ke klientce.

56. [příjmení] obžalovaného [jméno] [příjmení] účastí na podvodu je též průkazně doložena provedenými důkazy, byť on sám proti výroku o vině uplatnil širokou obranu. Jádro jeho obhajoby spočívá v tom, že společnost HAUZ opatřil pro svého klienta, obžalovaného [příjmení], k jeho žádosti později společnost formálně převedl na sebe, nicméně fakticky s ní neměl nic společného, neboť ji předal, včetně dispozičních práv k bankovnímu účtu, obžalovanému [příjmení], jemuž plně důvěřoval. Naznačená skutková verze o faktické neúčasti na podvodu je vyloučena. Bylo prokázáno, že obžalovaný [příjmení] má blízký kontakt na svědka [jméno] [příjmení], přes kterého se realizovaly převody společnosti HAUZ na skutečné vlastníky (tzv. UBO);
dne 13. 1. 2015 na obžalovaného [příjmení], dne 12. 2. 2015 na obžalovaného [příjmení], následně dvakrát na osoby v pozici tzv. bílého koně, a to dne 22. 5. 2015 na [jméno] [příjmení] (tj. v době, kdy společnost měla na účtu již podstatnou část vylákaných peněžních prostředků od poškozené [příjmení]) a dne 15. 7. 2015 na [příjmení] [příjmení]. Zájmový bankovní účet společnosti HAUZ v ABC Banking na Mauriciu založil prokazatelně obžalovaný [příjmení] dne 16. 3. 2015
a dispoziční právo k účtu svědčilo po celé rozhodné období výlučně jemu (viz právní pomoc z republiky Mauricius). Z uvedeného vyplývá, že obžalovaný [příjmení] se zbavil společnosti HAUZ pouze„ na oko“, neboť oba svědci [příjmení] i [příjmení] společnost neznají a neměli vůli ji nabýt. Přístup k bankovnímu účtu společnosti si obžalovaný ponechal; ostatně odchozí platby peněžních prostředků poškozené [příjmení] byly na vrub účtu společnosti HAUZ uskutečněny až 27. 8. 2015 a je logické, že účet musel zůstat pod kontrolou. Též převod společnosti na svědka [příjmení] (dělníka s trvalým pobytem v Makedonii) prokazuje aktivní angažmá obžalovaného [příjmení]. Svědek totiž věrohodně vypověděl a doložil, že při pobytu v České republice v roce 2010 využil služeb advokátní kanceláře obžalovaného [příjmení], tehdy však zprostředkované svědkem [jméno] [příjmení], za účelem prodloužení pracovního povolení. Tehdy dal k dispozici svůj cestovní pas, který později dne 4. 10. 2010 ztratil (oznámení ztráty bylo objektivně ověřeno) a je tedy průkazné, že obžalovaný [příjmení] v roce 2015, kdy vykazoval ztracený cestovní pas svědka jako důkaz kontaktu s ním, identitu svědka [příjmení] zneužil jednak při převodu společnosti HAUZ, jednak při jednání a vysvětlování dané kauzy na [obec] advokátní komoře. Ostatně vše jen dokresluje další zjištění, že identita svědka [příjmení] byla obdobně použita i v rámci další společnosti B a doklady k této společnosti se našly u svědka [příjmení] v kanceláři.

57. Z uvedeného nade vší pochybnost vyplývá, že obžalovaný [příjmení] počátkem roku 2015 společnost HAUZ opatřil a ovládal, včetně jejího zájmového bankovního účtu, na který

obžalovaný [příjmení] ve dnech 17. 4. 2015 a 24. 6. 2015 nechal zaslat vylákané peníze poškozené [příjmení] z jejích účtů u Raiffeisenbank. Tím byl zločin podvodu dokonán, neboť připsáním na bankovní účet společnosti HAUZ peněžní prostředky byly vyňaty z majetku a dispozice poškozené, a naopak se dostaly do výlučné moci obžalovaného [příjmení], aby následně byly přesunuty do legalizačního procesu. Za popsaných okolností je nepochybné, že obžalovaný [příjmení] jednal po předchozí dohodě s obžalovaným [příjmení] a ve společném úmyslu výtěžek z podvodu ukrýt na účet společnosti, kterou obžalovaný [příjmení] souběžně zašantročil na osobu, jejíž identita byla zneužita. Obžalovaný se rozhodně nemohl domnívat, že popsanými kroky se podílí na legální činnosti, a to ani ve světle dokumentu ze dne 19. 1. 2015 (tzv. Investiční smlouva mezi poškozenou [příjmení] a společností HAUZ), kterou nalézací soud vyhodnotil důvodně jako nepravou listinu sloužící k účelovému zakrytí trestné činnosti.

58. Podvodný úmysl zřetelně vyplývá i z následné činnosti obžalovaného [příjmení], která spočívá v jeho aktivním zapojení do legalizačního procesu. Byť za tuto činnost již není trestně stíhán, pro posouzení jeho viny podvodem je důležité toto jeho jednání zahrnout do hodnotící úvahy. Z provedených důkazů (výpověď spoluobžalovaného [příjmení], obsah zachycených telefonních hovorů, obsah nalezených listin u svědka [příjmení], bankovní informace) je totiž zřejmé, že obžalovaný [příjmení] měl rozhodný vliv na veškeré následné dispozice s peněžními prostředky pocházejícími od poškozené [příjmení]; v létě 2015 jej svědek [příjmení] seznámil s obžalovaným [příjmení], poté z bankovního účtu společnosti HAUZ, k němuž měl výlučné dispoziční právo, peněžní prostředky poškozené [příjmení] odeslal jednak na bankovní účet společnosti I do Dubaje, k němuž měl dispoziční právo svědek [jméno] [příjmení], obchodní partner obžalovaného [příjmení], jednak na bankovní účet svědka [jméno] [příjmení], který podle jeho požadavků zajišťoval převody společnosti HAUZ. Podle pokynů obžalovaného v Dubaji proběhl předstíraný obchod s nemovitostmi, následně přes soukromé bankovní účty [příjmení] peněžní prostředky směřovaly na účty společností, které byly personálně propojené a fakticky ovládané svědkem [příjmení], s nímž měl obžalovaný důvěrný vztah, a obžalovanou [příjmení]. Dnes již odsouzený [příjmení] obžalovaného jednoznačně usvědčuje, jeho výpověď v podstatných bodech byla ověřena jako pravdivá a ve všech souvislostech případu nalézací soud výpověď důvodně vyhodnotil jako věrohodnou a ve svých závěrech ji použil.

59. Nedílnou součástí důkazního materiálu je rozsáhlý soubor listin, které soud prvního stupně vyhodnotil jako krycí a falza. V odůvodnění rozsudku všem listinám z této kategorie věnuje pečlivou pozornost a uvádí konkrétní důvody, které jej k tomuto hodnocení vedly. S postupem nalézacího soudu se odvolací soud plně ztotožňuje a nemá k němu žádné výhrady. Společný plán trestné činnosti již nepochybně zahrnoval nějakou strategii budoucí obrany a zejména pak v průběhu rozkrývání trestné činnosti obžalovaní museli budovat své postoje a obhajobu. Je lhostejné, zda v obhajovací taktice po celou dobu jednají souladně či v nějaké fázi se dostali vzájemně do kolize. To proto, že se jedná o kroky po spáchání činu, zatímco z hlediska odsuzujícího verdiktu je klíčová jejich souhra při páchání trestné činnosti, a ta je nesporná. Na úzkou součinnost mezi obžalovanými zřetelně ukazuje úkryt důležité dokumentace u svědka [příjmení], která má spojitost s podvodem na úkor poškozené [příjmení], s oběma obžalovanými a obsahuje mj. právě krycí a falešné listiny.

60. Do kategorie krycích listin patří zejména dokumenty, jejichž obsah má deklarovat zájem poškozené [příjmení] investovat do nemovitostí (dopisy poškozené z 24. 9. 2014 a 29. 1. 2015, investiční smlouva poškozené se společnosti HAUZ ze dne 19. 1. 2015 a navazující dopisy o její nemožnosti zaplatit druhou splátku). Obdobnou povahu krycích listin mají kupní smlouvy nemovitostí uzavřené mezi společnostmi Inauri a HAUZ, od nichž společnost HAUZ obratem odstoupila, aby mohlo být vráceno již poskytnuté peněžní plnění (v hotovosti). Stejně tak smlouvy o půjčkách uzavřené mezi obžalovaným [příjmení] a společnostmi, kterým přeposílal peněžní prostředky ze svých soukromých účtů, jsou ryze fiktivní. Je vhodné připomenout i

připravený náhradní scénář pro dispozice s penězi poškozené přes společnost [příjmení] [příjmení] [jméno] s přímým angažmá obžalovaného [příjmení], avšak tato cesta nebyla využita. Velmi závažným zjištěním je nález prázdných listin opatřených podpisem poškozené [příjmení], které mohly být užity k jakémukoliv vhodnému obrannému postupu. Obžalovaní v době činu nemohli vědět, jak rychle a jakým způsobem bude italská strana reagovat na situaci po odsunu peněz do Raiffeisenbank. Očekávání reakcí jak italské strany, tak v případě urgencí a stížností banky, bylo nejisté, a obžalovaní zcela jistě v předstihu nějakou obranu budovali, čemuž krycí dokumenty odpovídají.

61. Další okruh falešných a nevěrohodných důkazů svědčí zjevně účelové obhajobě obžalovaného [příjmení]. [příjmení] patří zejména e-mail obžalovaného ze dne 1. 8. 2016 zaslaný na pracovní e-mail [jméno] [příjmení] (v té době vedoucí oddělení Compliance and Security v Raiffeisenbank), jehož přílohami byly listiny od poškozené [příjmení] a [příjmení] [jméno] obsahující jejich prohlášení
o tom (stručně vyjádřeno), že obžalovaný [příjmení] postupoval správně a omlouvají se za vzniklé potíže. V řízení bylo prokázáno, že připojené italské úřední ověřovací doložky jsou podvrhem. Je také nepochybné, že poškozená [příjmení] ani [příjmení] [jméno] taková prohlášení neučinili; první jmenovaná toho nebyla ani schopna, druhý jmenovaný ve skutečnosti jednal opačně, neboť aktivně bojoval za vrácení peněz poškozené, které odešly do Raiffeisenbank. Výlučně ve prospěch obžalovaného [příjmení] (a na úkor poškozené [příjmení]) byla vybudována jeho široká součinnost se švýcarským notářem a advokátem [jméno] [příjmení], jak správně usoudil městský soud. Na tento závěr ukazuje mnoho skutečností; nepravdivý obsah výpovědi svědka, způsob sjednání práva koupě bytu obžalovaného v Luganu, peněžní záruka obžalovaného uložená na účet advokátní kanceláře svědka, účelové tvrzení o nakládání cestovním pasem svědka [příjmení] s fotografií obžalovaného [příjmení], okolnosti plné moci advokáta od poškozené [příjmení] ze dne 27. 7. 2015, která se stala předmětem soudního řízení v Itálii, v němž soud v Ascoli Piceno v únoru 2022 rozhodl, že poškozená [příjmení] plnou moc nepodepsala, advokát v její prospěch žádnou činnost nevykonával, proto je povinen inkasovanou finanční zálohu vrátit.

62. Odvolací soud se přesvědčil, že pokud nalézací soud výše stručně zmíněnou dokumentaci, kterou obžalovaní argumentují ve svůj prospěch, vyhodnotil jako nevěrohodnou a účelově opatřenou, nepochybil. Hodnotil veškerá rozhodná hlediska; obsah, formu, zdroj listiny, kdy vyšla najevo, kde byla nalezena apod.

63. Nad rámec výše uvedeného, v reakci na další odvolací námitky a na podporu zjištění, že oba obžalovaní jednali na základě společné dohody a ve vzájemné shodě, považuje odvolací soud za účelné připojit následující komentáře.

64. Jedním z argumentů je tvrzení obou obžalovaných, že páchání majetkové trestné činnosti neměli zapotřebí a že prokazatelně žádný výnos z trestné činnosti neobdrželi. Obě námitky jsou druhořadé a odsuzující závěry nalézacího soudu nemohou zpochybnit. Je průkazné, že oba obžalovaní se činu dopustili ve velmi dobré životní situaci, přesto se rozhodli v rozporu se zákonem svoje majetkové poměry ještě vylepšit. To vůbec není výjimečné zjištění. Naopak soudní praxe ukazuje, že nejzávažnější majetkovou trestnou činnost často páchají osoby nadstandardně majetné, ostatně mívají k tomu výhodné předpoklady. Otázka rozdělení výnosu z trestné činnosti se v posuzované trestní věci, obdobně jako v jiných srovnatelných trestních kauzách, nepodařila objasnit, což je dáno tím, že je převážně odvislá od taktiky obhajoby obviněných osob. Je nepochybné, že všechny do kauzy zaangažované osoby (obžalovaní, nestíhané osoby) měly možnost z výnosu trestné činnosti opatřit neoprávněný prospěch sobě či jiné spřízněné osobě, a nepochybně k tomu také došlo. V řízení bylo prokázáno, že během legalizačního procesu se konkrétní peněžní částky dostaly do dispozice nejméně svědkům [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], také obžalovaný [příjmení] od [příjmení] obdržel v hotovosti částku 250 000 €. [ulice] procesu odděleně stíhaný [jméno] [příjmení] vybral peníze v hotovosti (nejméně 1 803 849 €) a od tohoto okamžiku se nepodařilo objektivně zdokumentovat,

jak s penězi bylo dále naloženo. Nicméně je průkazné, že jmenovaný byl součástí celé organizované skupiny řízené svědkem [jméno] [příjmení] a zprostředkovaně obžalovanou [jméno] [příjmení], tedy osobami blízkými obžalovanému [příjmení]. Struktura kooperujících společností byla personálně propojená spřízněnými osobami a dokonale plnila zadání původ výtěžku z trestné činnosti zastřít a očištěný jej předat určeným osobám k jejich spotřebě. Z logiky věci je nutno dovodit, že těmito osobami byli právě pachatelé, kteří se do podvodného a legalizačního jednání vědomě zapojili, čemuž odpovídá jedna z listin nalezená u svědka [příjmení], kde u písmen P M Z jsou uvedeny různé číslice. Listina samozřejmě není důkazem o rozdělení výnosu, nicméně naznačuje, že úvahy o rozdělení zisku byly vedeny. Pro konečné rozhodnutí ve věci není podstatné, kdy, kdo a v jakém rozsahu se o zisk z trestné činnosti skutečně obohatil. Naopak je rozhodné, že pachatelé podvodu peníze získali do své výlučné moci (na bankovní účet společnosti HAUZ s dispozičním právem obžalovaného [příjmení]) a s nimi dále nakládali již výlučně podle svého vlastního uvážení.

65. Další námitky obhajoby obsahují výhrady proti kvalitě přípravného trestního řízení, vytýkány jsou zejména nedostatky v objasněnosti věci, nesprávný (odlišný) popis skutku, chybná rozhodnutí o trestním obvinění některých osob zapojených do posuzované trestné činnosti, chybějící protokoly o výpovědích [příjmení] a [příjmení] z přípravného řízení. Řadě těchto výhrad je nutno přisvědčit, nicméně nalézacímu soudu se pečlivou činností podařilo veškeré mezery v dokazování vyplnit a nedostatky zhojit, včetně opatření úředních překladů cizojazyčných dokumentů. Rozhodně je nutno odmítnout námitku, že nalézací soud pouze přejal verzi obžaloby a nezabýval se návrhy vznesené obhajobou. [příjmení] je pravdou. Soud akceptoval uplatněné návrhy, provedl nadstandardně široké dokazování, po němž rozhodl sice odsuzujícím výrokem, nicméně popis skutku oproti obžalobě doznal velkých úprav, při zachování totožnosti skutku.

66. Četné námitky vznesli obžalovaní [příjmení] i [příjmení] ve vztahu ke společnosti HAUZ, což odpovídá tomu, že tato společnost, resp. její bankovní účet na Mauriciu, sehrála v celé kauze podvodu zásadní roli. Proto také oba obžalovaní se shodně ke jmenované společnosti nehlásí, údajně žádný s ní nemá vůbec nic společného a na podporu svého tvrzení oba hledají podružné argumenty. Byť námitky obžalovaných zčásti odpovídají skutečnosti, jsou irelevantní. Obžalovaní se mýlí, pokud se domnívají, že soud odvozuje jejich vazbu na společnost HAUZ od jejich postavení skutečného vlastníka (UBO). Soud tímto směrem vedl rozsáhlé dokazování, včetně historie společnosti, a cestou mezinárodní právní pomoci ze Seychelské republiky získal čestné vyjádření ředitelky [jméno] [příjmení] a související dokumentaci. Zjistil tak, že podle zaslané dokumentace byl veden seznam skutečných vlastníků společnosti následovně; od 13. 1. 2014 [jméno] [příjmení], od 13. 1. 2015 obžalovaný [příjmení], od 12. 2. 2015 obžalovaný [příjmení], od 22. 5. 2015 svědkyně [jméno] [příjmení] a od 15. 7. 2015 až do zrušení společnosti výmazem z obchodního rejstříku (dne 24. 8. 2018) svědek [příjmení] [příjmení]. Z uvedeného vyplývá, že obžalovaný [příjmení] figuroval na pozici vlastníka jeden měsíc, obžalovaný [příjmení] tři měsíce a v době, kdy peníze poškozené byly odčerpány na bankovní účet společnosti I do Dubaje, na pozici skutečného vlastníka byl veden již tzv. bílý kůň, konkrétně makedonský dělník svědek [příjmení]. Za těchto okolností je nutno usoudit, že společnost HAUZ obžalovaný [příjmení] opatřil výlučně za účelem realizace podvodu a postavení obou obžalovaných na pozici skutečného vlastníka bylo ryze formální, nehrálo podstatnou roli. Je také bez významu, jakými listinami byly převody vlastníků deklarovány a zda připojené podpisy jsou pravé či napodobeniny, když lze souhlasit s tím, že ředitelka společnosti jen pasivně přijímala pokyny a zakládala jí zaslané dokumenty.

67. Skutečná vazba obžalovaných na společnost HAUZ je odvozena od jejich prokazatelné činnosti bezprostředně související s jejím bankovním účtem na Mauriciu. Obžalovaný [příjmení] na bankovní účet této společnosti nechal odeslat vylákané peníze poškozené [příjmení], obžalovaný [příjmení] předtím předmětný bankovní účet založil, měl k němu výlučné dispoziční právo, proto veškeré finanční pohyby na účtu musel činit právě on. Tomu odpovídá jeho angažmá

v následném pohybu těchto finančních prostředků legalizačním kanálem (ad skutek 2). Obžalovaný [příjmení] se hájí tím, že jednal čestně a věřil legendě o zájmu poškozené investovat do nemovitostí, kterou mu vnutil [příjmení] [jméno] a potvrdila poškozená. Tato obhajoba nemůže obstát, výše již bylo vysvětleno, z jakých důvodů. Obžalovaný [příjmení] se hájí tím, že společnost založil pro spoluobžalovaného [příjmení] a jemu také předal veškerá přístupová práva k bankovnímu účtu, žádné platby na účtu neprováděl a s podvodem nemá nic společného. Nalézací soud této verzi důvodně rovněž neuvěřil, odporuje rozdělení úloh a zjištěné aktivitě obžalovaného [příjmení], který společnost opatřil (přes svého známého [jméno] [příjmení]), založil společnosti bankovní účet a koordinoval další kroky při nakládání s peněžními prostředky poškozené [příjmení]. Nicméně, i kdyby byla jeho verze pravdivá a příkazy k platbám by zadával přes internetové bankovnictví spoluobžalovaný [příjmení], jemuž přístupová práva by svěřil, na závěru o jeho spoluúčasti na trestném činu podvodu v kontextu s jeho celkovou aktivitou při nakládání s penězi poškozené by to nemohlo nic změnit.

68. Obžalovaný [příjmení] v rámci svého odvolání dále uvádí řadu výhrad proti postupu Raiffeisenbank při řešení kauzy [příjmení]. Je pravdou, že první úřední signál upozorňující na nesrovnalosti
ve smluvním vztahu mezi poškozenou a bankou dorazil do banky dne 13. 5. 2015 od advokáta Itema zastupujícího poškozenou, tedy v době, kdy na jejím účtu ještě zbývalo zhruba 293 000 € (ty odešly až 24. 6. 2015). Na toto upozornění reagoval obžalovaný dopisem adresovaným poškozené [příjmení], následně proběhla druhá obdobná komunikace a poté odchozí platby na úkor bankovního účtu poškozené byly zrealizovány. Obžalovaný měl v bance vysokou manažerskou pozici, požíval velké důvěry a nikdo z jeho nadřízených či spolupracovníků neočekával jeho fatální selhání. [příjmení] svoje interní šetření zahájila později pod vlivem dalších okolností, kdy vycházely najevo podezřelé skutečnosti a postupné vysvětlování obžalovaného začalo vykazovat nesrovnalosti. Soud může postupy interního šetření banky pouze respektovat, nepochybně se řídilo interními pravidly, odráželo aktuálně se vyvíjející situaci a obtížnou orientaci v problému spočívající v přítomnosti vícero cizího prvku. Pokud obžalovaný v průběhu tohoto šetření navrhoval osobní kontakt s poškozenou či blokaci zbývající částky na jejím účtu (jednalo se již o malý zlomek původní peněžní částky), které banka nepřijala, rozhodně to neznamená, že pochybila a že jiný průběh interního šetření banky by svědčil o nevině obžalovaného. [příjmení] jednotlivé problémy smluvního vztahu s poškozenou rozkrývala postupně, mj. zvolila osobní setkání svého zástupce s advokátem Itemem v Luganu dne 18. 9. 2015, vedla opakované rozhovory s obžalovaným [příjmení] v srpnu a v září 2015, přičemž jeho vyjádření se ukázala jako rozporná a nepřesvědčivá. Výsledkem tohoto šetření v bance bylo její oznámení dne 29. 5. 2015 Finančnímu analytickému útvaru Ministerstva financí o podezřelé finanční transakci, přičemž jmenovaný úřad dne 2. 11. 2015 podal ve věci trestní oznámení. K tomuto bodu je účelné připomenout ještě e-mail obžalovaného [příjmení] ze dne 1. 8. 2016 adresovaný na pracovní e-mail svědka [jméno] [příjmení] s přílohami v podobě prohlášení poškozené [příjmení]
a [příjmení] [jméno] o zbavení jakékoliv odpovědnosti obžalovaného a omluvy za potíže; připojené ověřovací doložky byly podvrhem, jak bylo prokázáno. Je zřejmé, že takový krok obžalovaného k řádnému objasnění řešeného problému nemohl přispět.

69. Převážná část odvolací argumentace obžalovaného [příjmení] spočívá v tvrzení, že je obětí spolčení Remia, [příjmení] a [příjmení], kteří okradení poškozené rozehráli dávno před jeho zapojením do věci. Na podporu této skutkové verze detailně rozebírá výpovědi svědků [příjmení], Corinaldesi, [příjmení] [příjmení], Zandrini, upozorňuje na rozpory mezi nimi a vytýká nalézacímu soudu neúplnou interpretaci jejich výpovědí v odůvodnění rozsudku. Odvolací soud se s jednotlivými námitkami seznámil, nicméně nemůže jim přisvědčit v tom směru, že by mohly zpochybnit skutkové závěry nalézacího soudu. Lze připustit, že svědci mohli o dílčích skutečnostech vypovídat nepřesně, rozporně

či dokonce účelově zkresleně. Jednak nelze přehlédnout, že vypovídali s odstupem zhruba sedmi roků od projednávaného skutku, videokonferencí a přes tlumočníka, jednak hrál roli aspekt, že v době činu otázka zdravotní způsobilosti poškozené [příjmení] byla aktuální i ve smluvním vztahu s bankou HSBC ve Švýcarsku, odkud aktiva směřovala do Raiffeisenbank v [obec]. Je lhostejno, kdo a kdy začal řešit způsob přesunu aktiv poškozené ze švýcarské banky, která zpřísnila své regule, kdo a kdy pro poškozenou vybral destinaci v [obec] pro přechodné umístění peněz, když nemohly být z daňových důvodů napřímo převedeny do Itálie. Obžalovanému totiž není kladeno za vinu, že si vyhledal movitou nemohoucí Italku, že vnutil italské straně služby banky, kde působil, ani že na poškozené vylákal přesun peněz do Raiffeisenbank. Je mu kladeno za vinu, že když byl díky svým kontaktům v bankovní sféře ve Švýcarsku osloven ve věci poškozené [příjmení] a korespondenčně sjednal oboustranně chtěný smluvní vztah mezi ní a Raiffeisenbank a ten byl naplněn, tak na základě společné dohody se spoluobžalovaným [příjmení] poškozenou zjištěným způsobem podvedli a na majetku jí způsobili újmu ve zjištěném rozsahu. Jednotlivé postupné události na časové ose bez pochyb navazují; obžalovaní se seznámili v průběhu léta 2014, dne 24. 9. 2014 obžalovaný korespondenčně otevřel smluvní vztah mezi poškozenou [příjmení] a Raiffeisenbank, dne 29. 9. 2014 poškozená zažádala o převod aktiv do Raiffeisenbank, její účet byl kreditován od února 2015 do 4. 6. 2015, obžalovaný s poškozenou [příjmení] osobně jednal ve dnech 29. 1. a 18. 2. 2015, společnost HAUZ jednající obžalovaným [příjmení] založila svůj účet dne 16. 3. 2015, z účtu poškozené [příjmení] u Raiffeisenbank platby ve prospěch společnosti HAUZ odešly ve dnech 17. 4. a 24. 6. 2015. Nelze sice přesně určit den, kdy obžalovaný začal vyjednávat ve věci poškozené s italskou stranou a kdy dohodl se spoluobžalovaným [příjmení] podvodný plán, nicméně rámcová časová osa je nepochybná; na základě předchozí komunikace obžalovaného [příjmení] a otevření smluvního vztahu s bankou poškozená v září 2014 požádala o přesun svých aktiv ze Švýcarska do [obec] a nejpozději v lednu 2015 začal obžalovaný [příjmení] činit kroky ve vztahu ke společnosti HAUZ. Jakkoliv všichni vyslechnutí svědci ([příjmení], Corinaldesi, [příjmení] [příjmení], Zandrini, [příjmení]) ve věci poškozené více či méně byli aktivní, jejich pozice byla podstatně odlišná; nebyli totiž napojeni na společnost HAUZ a chránili nebo měli chránit práva poškozené. Nezbývá než opětovně skutkovou verzi obžalovaného [příjmení] o existenci spolčení Remia-Ricci-Urbášek jako zjevně účelovou a důkazně vyvrácenou odmítnout, neboť průkazné spojení vedoucí k podvodu fungovalo mezi obžalovanými [příjmení] a [příjmení].

70. [ulice] je též námitka obžalovaného [příjmení] o tom, že se s poškozenou [příjmení] nikdy nekontaktoval, proto ji nemohl uvést v omyl. Výše bylo vysvětleno, že činu se dopustil ve spolupachatelství, tedy v součinnosti s další osobou. V daném případě to znamená, že obžalovaný [příjmení], stejně tak obžalovaný [příjmení], plnili dílčí úkoly společného plánu, na kterém se domluvili, oba jej vzali za svůj a souladně ho naplňovali, byť každý jiným jednáním. Proto je lhostejné, že obžalovaný [příjmení] se s poškozenou nikdy neviděl a nejednal s ní. Plnil jiné úkoly téhož plánu, neboť zajistil, aby peníze odčerpané z majetku poškozené bylo kam přesunout.

71. K výpovědi spolupracujícího obviněného [jméno] [příjmení] podle § 178a tr.ř., kterou nalézací soud shledal věrohodnou, odvolací soud uvádí, že hodnocení tohoto důkazu z hlediska požadavků § 2 odst. 6 tr. ř. nelze nic oprávněně vytknout. Soud prvního stupně důkaz podrobil pečlivému rozboru a důvodně dospěl k závěru, že výpověď jmenovaného je logická, věrohodná, řadou důkazů byla potvrzena a významně přispěla k objasnění věci. Obviněný současně neměl motivaci ke křivému obvinění obžalovaného [příjmení], kterého usvědčuje z aktivního jednání v rámci dispozic s vylákanými penězi. Stačí připomenout, že výpověď obviněného byla potvrzena bankovními informacemi o toku finančních prostředků, zprávou věznice o návštěvách obviněného [příjmení] družkou obžalovaného [příjmení] ve výkonu trestu, kde se snažila ovlivnit postoj vězněného ve prospěch obhajoby svého přítele, obsahem listin nalezených u svědka [jméno] [příjmení]. Výpověď

obviněného je nepochybně usvědčujícím důkazem, avšak zdaleka není osamoceným, naopak jen logicky zapadá do širokého okruhu jiných usvědčujících důkazů.

Ke skutku ad 2):

72. Podstatou skutku je jednání spočívající v zastírání původu výtěžku z podvodného jednání spáchaného na poškozené [příjmení], jak bylo popsáno výše ad 1). Podle zjištění soudu prvního stupně obžalovaná [jméno] [příjmení] se do legalizačního procesu vědomě zapojila tím, že společně se spoluobžalovanými [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], s odděleně stíhaným [jméno] [příjmení], s vědomím, že se jedná o finanční prostředky získané trestným činem a přijaté z bankovních účtů [jméno] [příjmení] ve výši nejméně 1 900 927 €, a v úmyslu zastřít jejich původ, obžalovaná dílem sama prováděla finanční operace, dílem dávala pokyny osobám oprávněným tyto provádět, a to mezi obchodními společnostmi, které byly navzájem personálně propojené (Automotive Service Parts SK s.r.o., Logistic Service Group SK s.r.o., REALITY COMPANY, spol. s.r.o., Lampada task group s.r.o., Automotive Service Parts s.r.o., Car Parts Logistic, s.r.o., Logistic Service Group SE, DATATECHNIK s.r.o.), a mj jako disponentka účtu Logistic Service Group SE, a.s., na který byly finanční prostředky postupně soustředěny, postupně odeslala z účtu této společnosti na účet REALITY COMPANY, spol. s.r.o. částku 1 503 877 €, přičemž [jméno] [příjmení] jako jediný disponent účtu společnosti REALITY COMPANY v listopadu a prosinci 2015 peněžní prostředky pocházející z trestné činnosti na poškozené [příjmení], postupně vybral v hotovosti až do celkové výše nejméně 1 803 849,87 €, dále s nimi naložil blíže nezjištěným způsobem.

73. Popsaný skutkový stav věci byl nalézacím soudem zjištěn správně a má dostatečnou oporu v provedeném dokazování. Nalézací soud srozumitelně vyslovil a odůvodnil své skutkové závěry, na které pro stručnost lze v zásadě plně odkázat. Vrchní soud v Praze k odvolání obžalované [příjmení] uvádí následující shrnující komentář.

74. Obžalovaná [příjmení] svou vinu v hlavním líčení popřela a shodné stanovisko prezentuje ve svém odvolání. Hájí se tím, že nemohla poznat, že se jedná o výnosy z trestné činnosti a platby provedla s vědomím, že jsou úhradou za zboží a že všechny platby mají ekonomické opodstatnění. [jméno] [příjmení] je její bývalý manžel, stýkali se i v roce 2015, kdy byl zaměstnán v LSG, pro kterou účtovala. S obžalovaným [příjmení] krátce spolupracovala v roce 2016, nabízel jí klienty pro vedení účetnictví. [jméno] [příjmení] zná ze společnosti Náš servis Group, jejíž jednatel [příjmení] s ním uzavřel smlouvu o provádění inkasa. [jméno] [příjmení] na základě smluv o inkasu za 1 % provizi vypořádával platby s obchodními partnery společností, což bylo ulehčení práce pro všechny.

75. Obhajobu obžalované [příjmení] nalézací soud důvodně vyhodnotil jako zjevně účelovou a pochybnosti o její vině nevznikly ani v odvolacím řízení. Z trestné činnosti je usvědčována řadou důkazů (výpovědi spoluobžalovaných, svědků, bankovní informace, listinný materiál, obsah odposlechů), též zjištěné skutkové souvislosti případu na její vinu jednoznačně ukazují.

76. Na základě provedených důkazů nalézací soud správně uzavřel, že mezi obžalovanou [příjmení] a dalšími osobami ([příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení]) existovala dokonalá vzájemná kooperace na činnosti výše jmenovaných obchodních společností, které byly personálně propojené a společně řízené. Původ celé struktury společností vycházel z činnosti společností Náš servis Praha s.r.o. a Náš servis Group s.r.o. a genezi jejího vzniku objasnil zejména její zakladatel, svědek [jméno] [příjmení], který popsal začátek spolupráce s obžalovanou [příjmení] a svědkem [příjmení]. Právě jmenovaný svědek, v úzké součinnosti s obžalovanou [příjmení], převzal těžiště řízení společností, do kterých přivedli jim spřízněné osoby do pozic vlastníků a jednatelů s dispozičním právem k účtům. Bankovními informacemi bylo pak prokázáno, že přes účty společností protékaly peníze pocházející z podvodu na poškozené [příjmení], mezi účty se peníze točily do okamžiku, než byly [jméno] [příjmení] vybrány v hotovosti. Vůdčí úlohu obžalované [příjmení] ve struktuře popisují spoluobžalované [příjmení] a [příjmení].

Obě uvedly, že angažmá jim nabídla obžalovaná, práci někdy nezvládaly, proto přístup k firemním účtům poskytly obžalované, se kterou také řešily dílčí otázky spojené s fungováním společností. Způsob fungování společností popsali i odděleně stíhaný [jméno] [příjmení] a svědek [jméno] [příjmení], byť oba velmi opatrně se zřetelem na vlastní úlohu ve fungování systému.

77. Důležitým článkem usvědčujícího důkazního materiálu je rozsáhlý soubor listin zajištěných dne 31. 7. 2018 jednak při prohlídce jiných prostor a pozemků v prostorách společnosti BEZ H2O s.r.o. (dříve [příjmení] 5 s.r.o., jejímž jednatelem a společníkem byl do února 2016 obžalovaný [příjmení]), které užíval [jméno] [příjmení], jednak při prohlídce kanceláří společnosti Support Economic Services s.r.o., které užívala obžalovaná [příjmení]. Listiny byly zajištěny PČR NCOZ [obec] ve věci vedené mj. proti obžalované [příjmení], svědkovi [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a dalším obviněným (např. společnosti BEZ H2O s.r.o.), věc je aktuálně vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 49 T 14/2021 a nachází se ve stádiu před vyhlášením rozsudku. Stíhaná trestná činnost měla být páchána od března 2017 do dubna 2018 a obžalobou je kvalifikovaná jako zločiny zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1, alinea druhá tr. zákoníku a legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku.

78. Ze zajištěných listin s vysokou vypovídající hodnotou lze ilustrativně připomenout následující; ad 1) listina, na které jsou údaje (č. l. 170, příl. sv. 27) k účtu spol. HAUZ u banky ABC, rozpočet částky 3 200 000, z níž jsou odečteny konkrétní platby odpovídající platbám z účtu spol. HAUZ v ABC bance na účet spol. Inauri v celkové výši 2 723 800 €, ad 2) tabulka s ručně vepsanými poznámkami (č. l. 169, příl. sv. 27), kde je rozpočítávána výchozí částka 2 723 650 €, nad kterou je ručně doplněna a zvýrazněna částka 2 600 000, z níž jsou odečteny náklady v celkové výši 336 350,01 €, zbývá částka 2 387 299,99 €, je zde text„ vyúčtovat [jméno]“ s ručně dopsaným otazníkem a poznámkou„ 10 % Irch“, ad 3) list s rozpočítáním částek mezi P, M a Z (důvodně lze usoudit, že se jedná o osoby [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], č. l. 1, příl. sv. 26), ad 4) listina s ručně psanými částkami ke společnostem Lampada, ASP, LSG, Data (č. l. 3, příl. sv. 26), ad 5) tabulky s daty a platbami odesílanými na účet RC (REALITY COMPANY, na č. l. 19, 20 příl. sv. 26), ad 6) e-mailová zpráva ze dne 8. 10. 2015 s předmětem„ K odeslání z datové schránky LSG.eml - o e-mail“, kterou zaslala obžalovaná [příjmení] obžalované [příjmení] a která obsahuje pokyn, aby [příjmení] zaslala obsah příloh do datové schránky policie z datové schránky společnosti LSG jménem [jméno] [příjmení], obsahem příloh je přípis Policii České republiky související se smlouvou o úvěru a zapůjčení automobilu, ad 7) e-mailová komunikace mezi obžalovanými [příjmení] a [příjmení] k ukončení angažmá [příjmení] ve společnostech Lampada
a Doralia Group s.r.o.

79. Je evidentní, že zajištěné listiny podle svého obsahu jsou jednak podkladem pro nakládání s výnosem z projednávaného trestného činu podvodu, jednak dokumentují významnou úlohu obžalované [příjmení] ve vybudované struktuře legalizačního procesu. Listiny potvrzují provázanost všech operací na projednávanou trestní věc, jednotné řízení převodů (obžalovaným Urbáškem
a svědkem [příjmení]) a současně vyvrací tvrzení obžalované [příjmení], že se jednalo o platby za skutečné dodávky zboží. Listiny obsahují výčet nákladů, částky nasvědčující dělbě zisků z trestné činnosti mezi pachatele a výplatu zapojené osoby [příjmení], který prokazatelně část výnosu z trestné činnosti podle bankovní informace obdržel.

80. Další okruh usvědčujících důkazů tvoří obsah mobilních telefonů obžalované [příjmení] a svědka [příjmení], tak jak jsou zachyceny z období roků 2014 – 2017 v odůvodnění napadeného rozsudku. Zajištěný obsah mobilních telefonů zřetelně dokumentuje, jak byl celý systém společností propojený, jednotně ovládán a významnou roli v nich vykonávala obžalovaná

[příjmení]. Z obsahu mobilních telefonů vyplývá dlouhodobý a četný kontakt o soukromých věcech i obchodních věcech, zejména o pohybu peněz mezi různými subjekty. Nestandartní nakládání s peněžními prostředky i konspirativně důvěrný charakter komunikace ilustrují např. zachycené komunikace typu„ Ty potvory z úřadu ještě nic, co?, Právě přišlo 😊 točit?“„ Dvakrát otočit a vybrat“. Z komunikace je zřejmé též zapojení [jméno] [příjmení] ve finančních transakcích, který jednal na pokyn svědka [příjmení] zprostředkovaně přes obžalovanou [příjmení], viz např. konverzace
„ at vybere a vlozi na NSP, potom poslat na GE, Bohous nic nevybere, budou u [jméno] dnes kačky k výběru“. Ve dnech 2. až 3. 11. 2015 poslal svědek [příjmení] obžalované [příjmení] fotky obrazovky, na nichž
je zachyceno elektronické bankovnictví Slovenské sporiteľny se zobrazením potvrzení o příkazech k úhradě z účtu obžalovaného [příjmení]. Jedná se o platby odeslané ze slovenského účtu obžalovaného [příjmení] na účet společností ASP SK, LSG SK a REALITY COMPANY. Zřetelně usvědčující je též zachycená komunikace s třetí osobou zaslaná v kopii obžalované [příjmení], nebo trojstranná komunikace mezi obžalovanými [příjmení] na straně jedné a obžalovanou [příjmení] a svědkem [příjmení] na straně druhé ze dne 10. 12. 2015 E-mailové zprávy obžalovaného [příjmení] zní následovně; předmět„ Změna jednatele [příjmení], Lampada, [jméno], spojte
se [jméno] a vyjasněte stav. Pokud práce stála zcela, znamená to i převést obchodní podíly. Díky.“, předmět„ [obec] ready made společnosti – [příjmení], Ahoj oběma. Prosím o odpovědi. [jméno] to pak zadá. Díky“„ FW: CLP: Posílám sro k nákupu. Kdo je kupující?“. Obsahem zajištěné komunikace se nalézací soud v odůvodnění rozsudku detailně zabývá a závěry, které z tohoto souboru činí, jsou odpovídající
a na vinu obžalované [příjmení] jednoznačně ukazují.

81. Odvolací námitka obžalované [příjmení] o tom, že všechny platby měly ekonomické opodstatnění
a šlo o platby hromadné určené k inkasní činnosti, je zjevně ryze účelová a má sloužit k jejímu vyvinění. Odvolací soud se přesvědčil, že je v příkrém rozporu se skutečností, jak byla v řízení prokázána. Veškeré přesuny peněžních prostředků pocházejících z podvodu na poškozené [příjmení] objektivně nemohly být podloženy skutečnou ekonomicko-obchodní činností žádné ze společností vybudované struktury. Že obžalovaná o této okolnosti dobře věděla, bylo mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno. Předně z výpisů z bankovních účtů soud zjistil, že platby byly realizovány v krátkém časovém úseku po připsání peněžních prostředků na účet, byly přeposílány z účtu jedné společnosti na účet jiné, což odpovídá typickému postupu praní špinavých peněz. Ve sledovaném období navíc některé ze zainteresovaných společností na bankovních účtech (např. ASP, E-jastra, DATATECHNIK nebo PM Project Development) nevykazovaly žádnou hospodářskou aktivitu a nedisponovaly téměř žádnými dalšími finančními prostředky nad rámec přeposílaných částek. Jestliže obžalovaná [příjmení] jako disponentka klíčových bankovních účtů do struktury zapojených obchodních společností finanční prostředky přijaté ze soukromých bankovních účtů fyzické osoby (obžalovaného [příjmení] [příjmení]) v celkové výši nejméně 1,9 milionů € bezhotovostně převáděla nebo nechala převádět na další personálně propojené subjekty, fakticky ovládané obžalovanými, a na konci tohoto procesu peněžní prostředky byly vybrány v hotovosti, pak nelze pochybovat o tom, že obžalovaná jednala v úmyslu nelegální původ peněz zastřít a očistěné je uvolnit k dispozici určeným osobám. Ač se obžalovaná od svého bývalého manžela [jméno] [příjmení] snaží distancovat, ve skutečnosti bylo zjištěno, že mezi oběma panovala velká důvěra, byli v častém kontaktu ohledně systému propojených právnických osob a obžalovaná sama plnila pokyny svědka [příjmení] nebo úkolovala ostatní spřízněné osoby
(viz pokyn několikrát točit, potom vybrat). Dominantní role svědka [příjmení] v celém legalizačním kanálu je přitom nepochybná. Vyplývá z výpovědí obžalovaného [příjmení], ze zajištěné komunikace z mobilních telefonů, stejně tak ze zjištění, že právě on měl ve výlučné dispozici úkryt

všech důležitých dokumentů s vazbou na projednávaný podvod. Nekalé praktiky v jednání obžalované [příjmení] zřetelně dokresluje též skutečnost, že užívala dvě různá jména podle okolnosti, kterou právě řešila, konkrétně [jméno] [příjmení] nebo [jméno] [příjmení] za společnost S Economic Services.

82. Obžalovaná na svoji obhajobu argumentuje též výší obratu, počtem zaměstnanců a počtem účtovaných plateb ve struktuře společností, které podle jejího tvrzení odpovídaly reálné široké obchodní činnosti s mnoha obchodními partnery. Přehlíží tak, že jiné účetní a finanční operace jí nejsou kladeny za vinu, na rozdíl od konkrétně specifikovaných ve výroku rozsudku, které prokazatelně činila s vědomím, že nakládá s výnosem z trestné činnosti. Je totiž vyloučeno, aby nezaznamenala, že v rozmezí zhruba dvou měsíců na bankovní účty zájmových společností ze zahraničních soukromých účtů fyzické osoby, s níž dříve ani později žádné obchodní vztahy neměli, přišla suma ve výši nejméně 1 900 927 €, s těmi dále disponovala a ve výsledku umožnila, aby byly vybrány v hotovosti osobou, kterou dobře znala. Je také neuvěřitelné, že by svědek [příjmení], s nímž důvěrně a dlouhodobě kooperovala, jí okolnost přísunu nelegálně získané peněžní částky neoznámil, nehledě na pokyny, které obžalovaná musela dostat, aby plán byl zdárně uskutečněn. Obžalovaná nemusela znát všechny detaily zdrojové trestné činnosti, nicméně o okolnosti,
že nakládá s výnosem z trestného činu, včetně jeho výše, dobře věděla. Stejně tak věděla, že je součástí širší skupiny osob, která se společně s ní na legalizaci výnosu z trestné činnosti podílí.

83. Na základě výše uvedeného Městský soud v Praze důvodně dospěl ke správnému závěru, že obžalovaná [příjmení], byť ona sama svoji roli účelově bagatelizuje, hrála v páchání trestné činnosti klíčovou úlohu. Byla totiž spojnicí mezi osobami formálně vystupujícími za zájmové společnosti a svědkem [příjmení], který v součinnosti s obžalovaným [příjmení] celý proces legalizace výnosu z trestné činnosti fakticky koordinoval a řídil. Společně s dalšími jmenovanými osobami se dopustila typického praní špinavých peněz, které byly výnosem z podvodu na poškozené [příjmení], a to cílenou realizací opakovaných bezhotovostních převodů, které měly navodit dojem, že se jedná o finanční operace ze skutečné obchodní činnosti.

84. Na základě výše uvedeného odvolací soud uzavírá, že skutkový stav věci pod body ad 1, 2) výroku o vině byl prvostupňovým soudem zjištěn správně, má spolehlivou oporu ve výsledcích provedeného dokazování a s obhajobou obžalovaných se nalézací soud vypořádal dostatečně. Odvolací námitky všech tří obžalovaných byly shledány nedůvodnými a jako takové v řízení před soudem druhého stupně neuspěly.

K právní kvalifikaci:

85. [ulice] soud shledal, že výroky o vině jako správné obstojí též po stránce právní. V bodě ad 1) obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] byli správně uznáni vinnými zvlášť závažným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr.zákoníku. Uvedené trestné činnosti
se obžalovaní dopustili tím, že ve společném úmyslu a na základě společné domluvy se obohatili na úkor poškozené [příjmení], kterou obžalovaný [příjmení] uvedl v omyl tím, že zneužil jejího stavu (vysoký věk, špatná psychická kondice, nepochopení povahy majetkové dispozice, jazyková bariéra, osamělost) k provedení majetkové dispozice, kterou proti její vůli odčerpal finanční prostředky z její moci ve prospěch bankovního účtu, který připravil a ovládal obžalovaný [příjmení], čímž poškozené způsobili škodu ve výši přesahující částku 86 mil. Kč. Při právním posouzení zjištěného skutkového stavu věci městský soud správně zvažoval novelizované znění trestního zákoníku novelou č. 333/2020 Sb. s účinností od 1. 10. 2020, která nově určila zákonnou kategorii škody velkého rozsahu v částce dosahující nejméně 10 000 000 Kč, což jest v obecné rovině pro pachatele příznivější. V konkrétní trestní věci však novela pro obžalované významný dopad nemá, neboť škoda, kterou způsobili na úkor majetku třetí osoby, přesahuje částku 86 mil. Kč a taková částka spadá do kategorie škody velkého rozsahu podle dřívější

i novelizované kategorizace škod v trestním zákoníku. Podle trestního zákoníku ve znění účinném od 1. 10. 2020 tedy výše škody způsobené obžalovanými převyšuje spodní hranici škody velkého rozsahu osminásobně.

86. V bodě ad 2) nalézací soud jednání obžalované [jméno] [příjmení] podřadil pod právní kvalifikaci zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, alinea 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. c) tr. zákoníku. Též tuto právní kvalifikaci odvolací soud shledal zcela správnou. Obžalovaná jako člen organizované skupiny se četnými finančními dispozicemi mezi zájmovými bankovními účty aktivně účastnila procesu zastírání původu finančních prostředků velkého rozsahu (nejméně 51 milionů Kč), které byly získány zvlášť závažným trestným činem podvodu. Právní závěr o organizované skupině je správný a má oporu ve skutkových zjištěních, že spolupracující skupina měla nejméně šest osob ([příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení], byť poslední dva jmenovaní za tento skutek nejsou stíháni), mezi všemi fungovala dělba úkolů, byli organizovaní, plnili společné zadání a jejich součinnost byla dokonalá do té míry, že účinně přispěla k úspěšnému završení procesu legalizace výnosu z trestné činnosti. Nalézací soud též správně užil trestní zákoník ve znění účinném do 31. 1. 2019, které za spáchání zločinu podle § 216 odst. 4 tr. zákoníku stanoví trest odnětí svobody tři až osm let, zatímco pozdější úprava trestního zákoníku v odpovídajícím ustanovení (v novém znění § 216 odst. 5 tr. zákoníku) trestní sankci zpřísnila na tři až deset let odnětí svobody, což pro obžalovanou by bylo nepříznivé.

K výrokům o trestu a náhradě škody:

87. [příjmení], která vedla ke změně rozsudku ve prospěch obžalovaných [příjmení] a [příjmení], byla zjištěna pouze ve výrocích o jim uložených peněžitých trestech. Naproti tomu rozhodnutí prvostupňového soudu o uložených trestech odnětí svobody a zákazu činnosti jmenovaným obžalovaným bylo shledáno správným a zákonným, stejně tak výroky o trestu ohledně obžalované [příjmení] Odvolací soud při přezkumu této části rozsudku vážil všechna zákonná hlediska pro ukládání trestu, závěry soudu prvního stupně, jakož i uplatněné odvolací námitky.

88. Obžalovaným [příjmení] a [příjmení] nalézací soud uložil trest odnětí svobody v rámci trestní sazby § 209 odst. 5 tr. zákoníku v trvání šesti roků, tj. při samé spodní hranici zákonné trestní sazby, která činí pět až deset roků odnětí svobody, a to oběma v kombinaci s trestem peněžitým a trestem zákazu činnosti. Odvolací soud k uvedenému dodává, že nalézací soud v odůvodnění rozsudku své závěry o druhu a výměře trestů velmi pečlivě odůvodnil a odvolací soud považuje za dostatečné na argumentaci soudu pouze odkázat, neboť se s ní převážně ztotožnil.

89. Je nutno především potvrdit, že doba trestního stíhání (6 roků, resp. 5 roků u obžalovaného [příjmení]), doba soudního řízení (dva roky, od 26. 4. 2021) a doba uplynulá od spáchání činu (8 roků) nejsou rozhodně nepřiměřeně dlouhé, aby musely být jako výraz kompenzace promítnuty do výměry trestů ve prospěch obžalovaných. Platí, že délka trestního řízení nejde na vrub orgánů činných v trestním řízení, nýbrž je výlučně odvislá od náročnosti dokazování, které si vyžádalo četnou a opakovanou mezinárodní právní pomoc, konkrétně z Evropy (Itálie, Švýcarsko, Makedonie, Slovensko), rovněž ze států vzdálených (Mauricius, [jméno] [příjmení], Spojené arabské emiráty, Seychelská republika). Právě výrazné zapojení zahraničního prvku do páchání trestné činnosti bylo součástí strategie trestné činnosti, což mělo ztížit dohledatelnost z ní plynoucího výnosu. Z uvedeného důvodu je nutno dovodit, že v úvaze o druhu a výměře trestu okolnost délky trestního řízení obžalovaným prospět nemůže.

90. Odvolací soud konstatuje, že uložené tresty odnětí svobody v trvání šesti roků jsou spíše velmi mírné v relaci k povaze a závažnosti trestného činu, jehož se obžalovaní dopustili. Stanovená výměra trestu odnětí svobody může obstát, jak správně zdůraznil nalézací soud, pouze v kombinaci s přísným majetkovým trestem a přísným trestem zákazu činnosti. Jen taková trestní sankce může být v daném případě zákonná, přiměřená a účinná.

91. Na straně obžalovaných v rámci hodnocení jejich osobních poměrů nebyly zjištěny žádné negativní skutečnosti. U obou se jedná o první střet se zákonem a rovněž od spáchání trestného činu vedou řádný způsob života, alespoň poznatky závadového charakteru soud nemá k dispozici. Postoj obou obžalovaných k trestnímu řízení je však odmítavý, na náhradě škody nic neuhradili. Trest je jim ukládán za úmyslný majetkový delikt, který naplňuje kategorii zvlášť závažného zločinu (§ 14 odst. 3 tr. zákoníku). Jednání obžalovaných vykazuje výjimečně vysokou škodlivost, danou povahou činu, způsobem provedení, výší způsobené škody, okolnostmi případu a výrazným přesahem do činnosti. Podvod spáchaný vůči osobě nacházející se v oslabeném postavení zneužitím jejího vysokého věku, zdravotních obtíží, důvěřivosti, osamělosti, nepochopení situace, je vždy odsouzeníhodným činem, který neumožňuje žádnou benevolenci ze strany soudu. Trestnou činností obžalovaní způsobili velmi vysokou majetkovou újmu ve výši zhruba 86,5 milionů Kč, což je osminásobek spodní hranice kategorie škody velkého rozsahu. Nepříznivá jsou též zjištění, že obžalovaní učinili více postupných úkonů, jednali mimořádně sofistikovaně, do trestné činnosti vtáhli další osoby. Činu se oba dopustili v zištném úmyslu ve velmi dobré, resp. nadstandardně příznivé životní situaci.

92. Na základě výše uvedeného Vrchní soud v Praze uvádí, že ke změně výměry trestu odnětí svobody ve prospěch obžalovaných neshledal zákonné důvody. Trest odnětí svobody v trvání šesti roků není rozhodně u obžalovaných trestem nepřiměřeně přísným, spíše naopak. Lze souhlasit i s úsudkem nalézacího soudu, že mezi obžalovanými není nutno diferencovat ve výměře trestu odnětí svobody, neboť jejich zapojení do trestné činnosti bylo zhruba srovnatelné, byť s dovětkem, že obžalovaný [příjmení] mimořádně závažně selhal ve významné pozici u renomované banky, což mírně zvyšuje škodlivost jeho podílu oproti spoluobžalovanému [příjmení]. Zařazení obžalovaných pro výkon trestu do věznice s ostrahou má oporu v ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

93. V souladu se zákonem prvoinstanční soud oběma obžalovaným podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku vyslovil též trest zákazu činnosti na maximální zákonnou dobu deseti roků, a to obžalovanému [příjmení] ve formě zákazu činnosti spočívající ve výkonu povolání v bankovnictví a obžalovanému [příjmení] ve formě zákazu výkonu advokacie. Druh a rozsah zakázané činnosti byl vymezen u obou obžalovaných správně s ohledem na trestnou činnost, které se obžalovaní podle výroku o vině dopustili (v rámci činnosti ředitele privátního bankovnictví, resp. výkonu činnosti advokáta) a také délka trestu zákazu činnosti, byť je stanovena v maximální výměře, není nepřiměřeně přísná s ohledem na výjimečně vysokou škodlivost činu.

94. [příjmení] výhrady oba obžalovaní uplatnili proti uloženým peněžitým trestům, a právě v rozsahu této odvolací námitky jim odvolací soud přisvědčil. Zákonné podmínky pro uložení peněžitého trestu jsou zcela jistě u obou splněny. Obžalovaní trestnou činností získali majetkový prospěch a jejich osobní a majetkové poměry uložení majetkové sankce nevylučují (§ 39 odst. 7 tr. zákoníku). Počet denních sazeb městský soud stanovil u obou shodně ve výši 625, tedy v zákonném rozpětí 20 - 730 celých denních sazeb již blíže k horní hranici, a to s poukazem na charakter a zjištěný vysoký stupeň závažnosti spáchaného činu. Odvolací soud shledal rozhodnutí o počtu denních sazeb nepřiměřeně přísným, neboť ve spojení se stanoveným trestem odnětí svobody v délce šesti roků jde o trestní sankci již hraniční s ohledem na maximální strop vymezený ustanovením § 68 odst. 3 tr. zákoníku. V případě obou obžalovaných, kteří jsou zcela bezúhonní a posuzovanou trestnou činností vybočili z jinak řádného způsobu života, je stanovená trestní sankce, která se již blíží zákonnému maximu, nepřiměřeně přísná, což zakládá vadu ve smyslu § 259 odst. 1 písm. e) tr.ř. Odvolací soud proto v této části napadený rozsudek zrušil a oběma obžalovaným peněžitý trest přiměřeně zmírnil stanovením počtu denních sazeb ve výši 500. Nalézací soud mezi obžalovanými správně diferencoval při stanovení výše denní sazby, kterou v rámci zákonného rozpětí 100 až 50 000 Kč odvodil od jejich rozdílných majetkových poměrů. V základu s touto úvahou odvolací soud souhlasí, pouze u obžalovaného [příjmení]

shledal opodstatnění pro výraznější snížení výše denní sazby. Obžalovanému [příjmení], jehož majetnost i příjmy jsou nadstandardní, odvolací soud stanovil výši denní sazby 40 000 Kč, tedy ve shodě se soudem prvostupňovým, což činí konečnou částku peněžitého trestu 20 milionů Kč. Výše peněžitého trestu odpovídá jeho majetkovým poměrům, které byly v trestním řízení soudem dostatečně zmapovány. Obžalovaný [příjmení] vlastní lukrativní nemovitosti v České republice a ve Švýcarsku, další nemovitosti zakoupil do vlastnictví svých rodičů, má vysoké měsíční příjmy (v řádu set tisíc) z pracovní činnosti a z výnosů z majetku. Obžalovanému [příjmení], jehož majetkové poměry jsou násobně menší, odvolací soud stanovil výši denní sazby ve výši 10 000 Kč, tedy peněžitý trest ve výši 5 milionů Kč. Obžalovaný vlastní byt v [obec], je partnerem advokátní kanceláře, v níž jako advokátka pracuje i jeho družka. Z výpisu jeho bankovního účtu a ze zajištěných odposlechů nalézací soud správně seznal, že obžalovaný žije nákladným způsobem života, který vyžaduje odpovídající příjmy. Ze zjištěných osobních a majetkových poměrů obžalovaného odvolací soud dovodil, že napadeným rozsudkem stanovená výše denní sazby ve výši 16 000 Kč je též neúměrně vysoká, proto i v tomto ohledu rozhodl ve prospěch obžalovaného. Odvolací soud je přesvědčen, že jím stanovená majetková sankce ve výši 5 milionů Kč je pro obžalovaného dostatečně účinnou sankcí, k jejímuž uhrazení má reálné možnosti.

95. Je nepochybné, že oběma obžalovaným uložená kombinace tří trestů je velmi citelným trestním postihem, nicméně jen takový může vyjádřit vysokou škodlivost spáchaného činu. Současně platí, že pro oba obžalované nejsou přísné majetkové sankce likvidační, ani neohrožují zájmy poškozených na náhradu škody. Oba obžalovaní jsou v produktivním věku, bez jakékoliv nepříznivé životní zátěže, mají odpovídající vzdělání i jazykovou výbavu k tomu, aby se na trhu práce uplatnili, zajistili pro sebe a blízké prostředky ke krytí životních nákladů a současně vypořádali důsledky trestního řízení, které si sami přivodili. Soud si je vědom toho, že trestní postih nepříznivě zasáhne do jejich dosavadní životní situace, avšak jedná se o nevyhnutelný následek, který dopadá na všechny pachatele trestné činnosti bez rozdílu.

96. Obžalované [jméno] [příjmení] soud prvního stupně uložil nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání čtyř roků ve spojení s trestem zákazu činnosti (zákaz výkonu povolání účetní) v délce šesti roků. Odvolací soud takto uložené tresty shledal přiměřenými a spravedlivými. Pokud jde o trest odnětí svobody, jedná se o souhrnný trest (§ 43 odst. 2 tr. zákoníku) v rámci zákonné trestní sazby § 222 odst. 4 tr. zákoníku, která činí tři až osm roků odnětí svobody. Nalézací soud vztah souhrnnosti řešil správně, neboť nyní souzené trestné činnosti se obžalovaná dopustila dříve, než byla odsouzena rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 43 T 41/2020. Tím byla odsouzena k přísnému podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků se zkušební dobou na čtyři roky s dohledem. Jestliže obžalované byl napadeným rozsudkem uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání čtyř roků, pak se jedná o navýšení pouze o jeden rok a takový trest je ze zákona již nepodmíněný. Závažnost obžalovanou spáchaného činu je vyšší. Obžalovaná se na legalizaci výnosu z trestné činnosti, který dosahoval nejméně 51 milionů Kč, podílela četnými bezhotovostními finančními operacemi, hrála vůdčí roli ve vybudovaném řetězci zainteresovaných společností a ovládala spřízněné osoby. Lze shrnout, že trest odnětí svobody uložený obžalované při samé spodní hranici zákonné trestní sazby rozhodně není přísný. V souladu se zákonem je i zařazení obžalované pro výkon trestu do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Bez závad je i uložený trest zákazu činnosti v přiměřené délce šesti roků. Obžalovaná se trestné činnosti dopustila v souvislosti s výkonem povolání účetní, proto trest zákazu této činnosti jí byl vysloven důvodně a představuje účinnou vedlejší sankci, která posílí výchovný dopad trestu a zabrání opakování stejné trestné činnosti. V důsledku uloženého souhrnného trestu byl zrušen výrok o trestu z výše citovaného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 a tento postup předpokládá ustanovení § 43 odst. 2 tr. zákoníku.

97. Žádná pochybení odvolací soud nezjistil ve výrocích o náhradě škody, jimiž byla obžalovaným [příjmení] a [příjmení] uložena povinnost společně a nerozdílně zaplatit na náhradě majetkové újmy jednak poškozené [příjmení] [příjmení] částku 1 144 189,16 €, jednak poškozené Raiffeisenbank a.s. částku 2 034 114 €, oběma včetně úroku z prodlení ve výši 8,5 % ročně od 3. 9. 2021 do zaplacení. Rozhodnutí o náhradě škody vychází z výroku o vině a ze zjištěného stavu, že banka na základě Dohody o narovnání ze dne 22. 10. 2018 poškozené uhradila částku 2 034 114 € (platba ze dne 23. 10. 2018 byla odvolacímu soudu doložena). Oba poškození se k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody připojili včas a řádně. Rozhodnutí o povinnosti obžalovaných nahradit způsobenou majetkovou škodu respektuje ustanovení § 228 odst. 1 tr.ř. s přihlédnutím k ustanovením § 2894 odst. 1 o.z., § 2951 odst. 1 o.z., § 2952 o.z. a § 1958 odst. 2 o.z. Výše zákonného úroku z prodlení 8,5 % byla též stanovena správně podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., stejně tak počátek prodlení od 3. 9. 2021. Ostatně proti rozhodnutí o příslušenství dlužné částky žádné výhrady uplatněny nebyly. Protože poškození se k trestnímu řízení připojili s vyšším nárokem na náhradu škody, byli důvodně s jeho zbytkem odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

98. Proti výroku o náhradě škody podala odvolání poškozená [příjmení] a dílčí výhrady, v zásadě ve shodě s poškozenou, uplatnili též oba obžalovaní. Poškozená [příjmení] se domáhá, aby soud jí jako výlučné poškozené přiznal náhradu celé způsobené škody, tj. v rozsahu částky 3 178 303,16 €. Odvolací soud uplatněné argumentaci všech odvolatelů nemohl přisvědčit.

99. Předně lichá je polemika poškozených [příjmení] a Raiffeisenbank o tom, kdo z nich je osobou poškozenou a může v adhezním řízení uplatňovat náhradu škody. Tuto otázku řeší nalézací soud v odůvodnění svého rozhodnutí správně (viz bod 549), v souladu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2021, sp. zn. 7 Tdo 219/2021, které vychází ze skutkově téměř identické situace. Odvolací soud v konkrétním případě souhlasí s výchozí úvahou, že zločinem podvodu byla způsobena majetková škoda poškozené [příjmení], vůči níž směřovalo klamavé jednání, byť k úbytku na jejím majetku došlo tím, že byly odčerpány peněžní prostředky z jejího bankovního účtu, které jinak nejsou v majetku majitele účtu, ale v majetku peněžního ústavu. V posuzované trestní věci je však zásadní, že obžalovaní jednali primárně vůči poškozené [příjmení], na které podvodným způsobem jeden z obžalovaných vylákal její pravý podpis na mezinárodní platební příkazy,
ty se tak formálně jevily jako řádný pokyn oprávněného majitele účtu a na jejich základě banka provedla majetkové operace, jimiž se peněžní prostředky dostaly do moci druhého obžalovaného. Na straně banky škoda nevznikla, neboť ta postupovala v souladu s pokynem majitelky účtu, jak bylo její povinností. V kontextu zjištění, že obžalovaní svůj útok směřovali nikoliv na neoprávněný výběr finančních prostředků z účtu, nýbrž na opatření si možnosti s finančními prostředky disponovat formou vylákání podpisů majitelky účtu, je v daném případě v důsledku spáchaného trestného činu poškozenou majitelka účtu [příjmení], nikoliv banka.

100. Jiná situace však nastala v průběhu trestního řízení, konkrétně po podpisu Dohody o narovnání, kterou dne 22. 10. 2018 mezi sebou uzavřeli poškozená [příjmení] a Raiffeisenbank za účelem vypořádání vzájemných vztahů v souvislosti s totožnou událostí, která je v trestním řízení kvalifikována jako podvod na poškozené [příjmení]. V adhezním řízení soud nemůže spekulovat o budoucích možných variantách řešení náhrady škody, nýbrž musí akceptovat aktuální stav, který poškození nastolili uzavřením dohody, bez ohledu na konkrétní znění jejích ustanoveních. Bylo prokázáno, že Raiffeisenbank poškozené [příjmení] podle sjednané dohody uhradila částku 2 034 114 €, tedy v tomto rozsahu je oprávněna požadovat náhradu škody, což učinila. Naproti tomu poškozená [příjmení] po částečném plnění banky má nárok na náhradu škody pouze v rozsahu částky 1 144 189,16 €, jak správně rozhodl nalézací soud.

101. Opačný názor poškozené [příjmení] spočívající v tom, že bance vznikla majetková újma výhradně v důsledku jejího plnění závazku ze soukromoprávního titulu (tj. Dohody o narovnání) a na základě její vlastní vůle, nikoliv v důsledku trestněprávního jednání obžalovaných, odvolací

soud nesdílí. Je totiž nepochybné, že kdyby nedošlo k trestné činnosti, nebyla by uzavřena Dohoda o narovnání a na majetku banky by k úbytku v rozsahu vyplacené částky nedošlo. Příčinná souvislost mezi trestným činem podvodu a plněním banky ve prospěch poškozené [příjmení] je zcela jistě zachována. Současně je odvolací soud, ve shodě se soudem prvního stupně, přesvědčen, že ani čl. 2 Dohody nevylučuje a ani nemůže vyloučit postavení banky jako poškozené v adhezním řízení. Pouze na okraj v reakci na odvolací argumentaci poškozené [příjmení] odvolací soud dodává, že odůvodnění napadeného rozsudku v bodech 542 - 547 je rekapitulací postojů banky a poškozené [příjmení] v adhezním řízení a teprve od bodu 548 nalézací soud odůvodňuje své vlastní úvahy a rozhodnutí.

102. Odvolací soud musel odmítnout též názor obžalovaného [příjmení], který se dovolává aplikace zákoníku práce, tj. zák. č. 262/2006 Sb. Obžalovaný uvádí, že z formulace výrokové věty je zřejmé, že činu se měl dopustit v postavení vedoucího zaměstnance banky, a že nalézací soud nevysvětlil, proč se mělo jednat o exces. Odvolací soud se závěrem, že ze strany obžalovaného [příjmení] šlo o exces, nikoliv o trestnou činnost v souvislosti s plněním pracovních úkolů, vyslovuje jednoznačný souhlas. Hodnocení jednání obžalovaného [příjmení] jako exces je dáno tím, že obžalovaný svým jednáním absolutně vybočil z plnění svých pracovních úkolů v bance a jednal výlučně ve svém vlastním zájmu, neboť jediným smyslem jeho činnosti bylo spáchání úmyslného majetkového deliktu. V případě excesu je odpovědnost škůdce podle zákoníku práce vyloučena, proto nalézací soud důvodně použil obecnou úpravu občanského zákoníku.

103. Na základě výše uvedeného odvolací soud shledal všechny výroky o náhradě škody správnými a zákonnými, proto odvolání poškozené [příjmení] se nesetkalo s úspěchem.

104. Vrchní soud v Praze uzavírá, že napadený rozsudek byl shledán správným a zákonným v celém rozsahu ohledně obžalované [jméno] [příjmení], stejně tak ve výrocích o vině a náhradě škody ohledně obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Odvolání posledně dvou jmenovaných obžalovaných byla shledána částečně důvodnými, proto z jejich podnětu odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil toliko ohledně nich ve výrocích o uložených trestech a za podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obžalovaným znovu uložil shodný trest odnětí svobody, shodný trest zákazu činnosti a mírnější trest peněžitý. Naproti tomu odvolání obžalované [příjmení] a poškozené [příjmení] neuspěla a jako nedůvodná musela být podle § 256 tr. ř. zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupně. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona

č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Praha 24. května 2023

JUDr. Jana Kantorová
předsedkyně senátu